

בֵּית אַהֲרֹן רִשְׁרוֹן ד ז

מכבוד קדושת ה'צ' הקדוש והטהור ר' אברם זללה'יה מבארבי שט'ע
אחיו הנדרול של מrn ארטו'ר מרוזין ז'ע ועכ'

חכמי ל'ב המבינים בחכמת הציר יבינו אל הדר תפארת הציר וכ' אשר ימצא איזה חסרון ומגערת. ישוג מתנה גדרולה מאוצר המלך. ויתאפשר הרבה הרכבה אומנים הכאים לראות את יקר ערך הפלטرين הזה. ובתוכם בא איש בפרי אחד. מרתת העם יוכנו פנימה בתוך היכלי הפלטرين וישא עניין וירא והנה על כיתול אחד מציר איש בפרי ברמותו ובצלמו אוחז בידו כוס יין ושותה שיכור. ויען ויאמר הכהני הני'. אהה הלא מסרנו נдол מצאתי בהציר הני'. יען כי מדרך השיבור. שאינו יכול לאחוי כoso בשוה לבלי התגעגע ידו אינה ואנה. וכאן אני רואה שאין מתגעגע כלל. והבום עומר במישור. ויצו המלך לענקחו מתנה גדרולה כראוי. והנה הכהני ר' מלא שמחה על המתנה שהשיג ויאמר גם ר' מהר אלך ואבקש ואחפש אחר הכרון אחר אייל אמאצ'ו. ואשיג עוד איזה מתן וזהי' למחרת יוכנו בהיכלי הפלטرين וירא והנה מציר כתר מלכות והסתכל בה היטב ויאמר הנה גם בונה מגאתה מנערת. ויצעק הכהני על ליתן לו מאה מלוקות. ויצעק הכהני על המשפט המעיקל הזה לאמר הנה אתה. נתני לי מתנה וחווים הגני לך. והшибו לו. יען כי אתה איש בפרי יש לך הבנה על בפרי השיבור. אבל מניין לך מכניות על כתר מלכות. ודיל' וכשיטים המעשה הושיט הרכ' ידו הקדושה ויאמר להחטי אחין דרכ' ר' שלום לביך.

ב שמעתי מפ'ק ה'צ' ר' ישראל ממעי'בו זללה'. אשר ביל' סוכות הני' לך אצינו את אחינו הקטן טר' ארטו'ר מרוזין ורצה לבנים להסוכה. ואמר בראות ולסתבל את מעשה הפלטرين. וב' בראלה

א אביהם של האחים הקדושים הני' הוא ה'צ' הקדוש ר' שלום מבארבי שט'ע ז'ע נפטר ביום רב סוכית והגיה ברכה אחיו שני בניו הק' הנדרול ר' אברם זללה' והשני הקטן הוא מrn ה'צ' הר'י מרוזין זללה'ה שהי' או יינק כבר שית. והנה בערב לילה וראשוונה של סוכות הני' נבנש בנו ר' אברם זללה'ה להסוכה וישב על כסא אביו והתחיל לנגן נשיאתו תחת אביו ברמה. ובין חסידי פארבי שט'ע הי' שמה הסיד אחד מנדרולי החסידים. שהסתופף התמיד תרג' צל ה'צ' הר'ש זללה'ה שהי' מערער בלבו על ה'צ' ר'א זללה'ה שלקה נדוליה לעצמו. סטוך מאר לפטרות אביו ומכלי הסכמות גדרולי צדיקי הדור שחי או והוא עודנו צעיר לימים. ועלה בדעת החסיד הני' שהוא לא קיבל עליו לרבי את ה'צ' ר'א. ואחר סוכות נסע לבתו. בראותו לבקש לו צדיק אחר להסתופף בצלו. והנה אחר עברו ימים אחדים ויקר מקrhoה שהי' צריך לעבור דרך עיר פארבי שט'ע. ויאמר בלבו. השטא דאתינה לאחנא. אסורה נא ואראה את שלום בן טורי ורבי ובא להיכלו. ונתן לו שלום. והנה תיכף ה'צ' ר'א פתח פה קדריו. בפיפורו — מעשה בטלה' אחד שעלה בראותו לבנות לו פ'טראין גדרולונאה מאר. והביא כמה חכמי הרים וצדיקים נפלאים. ותבנו ושאג. את הפלטرين כלול בהדרו בניי לתפקיד מוציא בשער זיורים שונים עד להפליא. ואישר נשוא המ'אה. שלח ספרים בכל המרינות שיבאו כל איש גראות ולסתבל את מעשה הפלטرين. וב'

במחלה נדירה, ובאו קרוב"י לפני דה' ר' שיתפלל בערה ועי' ויאמר רב"ע האשה הזאת פשעה גנדי ולא יוכל להתפלל עלי' אני שלח לה רפואה בלא תבלתי.

ה שמייעתי מהחכיד' א"ע'ו' לזכות טען ששמעו בעצמו מפי אותו וכן שהי' תלמיד אצל שני בניהם הקדושים הר' ז'לה'ר ואחיו מרדכי ריזינער ומספר עטרון ריזינער בר הוי טליה' כבר שית אחר פטירות אביו הה'צ הר'ש ואח'י הה'צ ר'ג'ל'ו על ברביו אכן הר' מתנהג בדרך הנערם בקתוותם. מkapן ומראן עיר הדרים והר' נדמה שאין שומץ כלל מה שרמלהן לומר עמו ולא הוועיל כל דברי היכחה שהוביח אותו המתמד ע"ז שהי' צד לו מאר. וחשב בלבוי. הלא אני מקבל עיבר מלמותות בחגט אלך ואילה לאחוי הה'צ אילו יוכיחו בשפט טיבר וויטיב זרכו. ובאי להככל הה'צ ר'א וההתול לחתנץ לפניו אין שחיניקא שאשכנז ניך ח' קוינן לו בימי יר'דור אינו רוצה למלמוד כלל. וזויה הה'צ ר'א לקרו אוטו לפניו ויה' כאשר בא אל הבית קרא אליו מה'צ הר'א שאשכנז שמע נא מה שהמלמד אמר עיר' שאתה אין רוצה למלמוד. וויה'צ ר'א בסימיו דברים האלה הניח ידו על החלון והשכיב ראשו עלי' כאוש אשר ישן והילך הק' קרב אל החלון והשקייף לתוך החלון. איהו ומן מה' ולא דבריו זא'ז' מאיכה יהתרמד תניל' עד מסתירם ומתחבר ביןיהם לא ירע מה' ואה' ב' הקיף עצמו הה'צ ר'א ואמר להמלמד עטד לך' ובוות נדוף מה' שהיה מלמד עצמו ואצל אח'י הולך הק' כי אלולא זאת היה טיק'ק מב' עולמתה. ע"ז אשר מילין לצד עיר'אה מילת כי רע נא שאצ'נו באשר

בתחליה צריכין לבנים לאטנו הצדקת לאמור לה ניט יו"ט. ובשבא לפט amo אמר הנה השית'ת הי' לו עתה נאכט חדש וזריכים לטלחן לו דבר מה לכבוד נאכט. ומה אישלח לו. עשה לו קידוש ונוגט לסוכה ועשה קידוש

ג סיפר הרב הר'י טביבנער וליל'ה אש"ר הה'צ ר'א ז'לה'ה הי' שמה מאיד בלילה טוכות הניל' ואמירה לו אמרו לשמה מה ע' עוזה. הלא אפילו איש פשוט מה' לו אב פשוט. לא הי' בשמה כ'ב אחר פשורתו. השיב לה הה'צ ר'א אם אתה הי' דואת את הנקיים של אבי זלפייה היבן הוא. הייתה ג'ב בשטחה רבה.

ד בעיר פרוצצה שננו אחרי' שטה אלה בלילה לבית הארון מהעיר ועד מעшиб בכובעים ונעשה רעש בעיר. שנמצא חטא. כוה בתוכה. ואין עת לחשות. והאשה הניל'. הלהקה אל הארון ולהשינה על בני העיר שרודפים אותה. והרבנן בודאי נעשה עפ' פקודת הרב שלחים ה א הה'צ ר' אברהם שעכל היהודים שאטעים לקולו. ע'ב בקשה מהאordon שציה למשרתיו שיביאו את הה'צ ר'א וימחו על העמוד. ליתן לו מלוקה. אך אם דצ'ו ליקח אותו כאמצע דיסי' הי' רעש גרגול והיהודים בילם יעדטו ננדנו ולא ינחו לנגע בו ע'ב יעיצה המרשעת שיביאו אליו' השכם קודם אוד הום בעת של היהודים יישנים ואו יעללה בירם לעשוה בו נקס. וכן פלא הארון את בקשהה ומשרתיו והשכימו בניל' ותפסו את הה'צ ירגנץ בבית הסופר אבן תקף נרע הדבר לאגשי העיר. וגריעו עלם בבקשאה רבה. עד שצברה הארון להניז לביטה. אה'ז' וומרשתה האש'ת נפלת

מחולי' המשח בשעה זו הבניטו אותה להיכל בעיר וללה"ה.

ה ה"ק באבניא וללה"ה קרא את האדרת הנ"ל ארון הקידש בעת שהותה מעברת עם בנה ה'ק מרzion וגמר שהוא מעברת עט ס"ת.

ט אחר פיפוריה ה"צ ה"ר ש"ז זי"ג נישאר אחורי בנו הקטן הריזונעך. כבר שית עניין והי' לו מלמד שהי' מיליכו בכל ים לבבנ"ס לומר קדיש פ'א בשעה שהתחול לומד הקדיש. פרח נ'ב יהום אחד שהי' לבבנ"ס לומד קדיש אחר אביו. ובשטע היהום הנ"ל כי הריזונעך אומר קדיש שלו. פסק הוא באמצע מפני כבודו של הריזונעך. והריזונעך אחד שהתחול אויה הבית מהקדיש. ברח לחין ולא גמר הקדיש וירץ אחורי המלמד והתחול להוכחו דارد נא איך יהום אדם פשוט. יודרו לומר קדיש אחד אבוי אתה בן צדיק וקדוש כמו אביך. ואתה מבטר הקדיש. מיד פרח הינוקא קרישא את פיו והшиб להמלמד. מה עשה אשר אבוי וללה"ה בא אצלך באשר התחרתו לומר הקדיש. והיותים הנ"ל הפסיק מפני כבודו. ואמר לי אבי וללה"ה שאבוי הגטэр של היהום הנ"ל בא אליו בקובלנא. ומגען איך שאמי אינו צדיק כי' להקליש להציל אותן בסתרין הקשה. ואנבי מצפה טאד עי' הקדיש של בני לובות אותו בע"מ דקשות. ולמה יחי' בנים הנודם שבני יפסיק הקדיש מפני כבورو ונוה עלי' אבוי שני אפסיק מירומד ואצא לחוץ בכורי שהיותם הנ"ל יאמר קדיש שלו.

כ"ב אחרות והmortar לומדין אותו מן השיטים ואיך מלך פיך לדבר בדברים באלה על אוח הקטן ישאל שאינו דוצה לטמוד. כי לו לא וכות הג"ל הייתה אבוד ח"ז מפ' עיריות. ועה זבית זה עשרה לך. ואחר הסתלקותו נטהה אם הבנים מורה זהה וללה"ה רה"צ מאכטה לחייב הנרבנן על בן נידוק במנתי שחדך בדמי ימי לעולם העליון. ואמר לה ה"צ מאבניא משיל לירוד הנורול העימר ומפני רב לערך ד' אי שששה שביעות ויש מוחרים גדריים אנשי חיל שקיינים את כל הסטוריה הנדרך להם בב' או נ' ימים וד"ל.

ז הצדקה הוהיל את הבנים הגוריים הקדושים מרון ארטומ"ד מרוזין ואחרי ה"א זי' בשנה קודם הסתלקיתה חיתה בחולי הטישיל ריל. ואחד שליטה נשמה השמיימה ביום ה' לימי זללה"ה אשר עתה נתישב י"ו מה שהי' לפלא בעינויו שאבוי ה"ק הריזונעך הו פועל ישיעות ומשכיע רפאות לכל העולם ולאמו הצדקה לא הושעה בתפלתו והנה עתה שמע מאבוי ה'ך אשר בבוא אמו הצדקה להעלם העליון בקשה שיוליבו אורחה להיכל בעלה היא וקננו הה"ק ד' שלום וללה"ה. והשיבו רה שהדבר קשה. מחמת שבעלה הר"ש הוא נבה ונשא טאד ורהיון טאד מהעולם החthon. ואינו יכול לסבול האור מהעויה" שהייא זה מקודב באה משם. והודיעו הדבר לבעלה הר"ש וביקש בערה שם ונם אנכי בקשתי מכאן עבורה ובצירוף הוסרין שבבלה כל משך השנה

מנודל מעלות קדשו ושבה צדקתו מפני צדיקי קדושי עליון וממדרגתו הגבורה.

וברבתו לביות אמר לאדר טתקורבי ר' פיליאה ע"י איש כוה קדוש ה' אשר נפשו נספה לכל הקוף וכלל הבוגר הגמגא בעולס ובכל ואת אין כוונתו כ"א להרבנות כבוד שמים דרך כוה לא יבין כל איש עד ביאות נ"ג. אח"כ אמר לפלא כי ר' ישראלייך לך לו דרך מהגר מלך מט"ט ואנבי בע"ה בחרותי לי דרך מא"א ע"ה.

הן שמעני מכביר הבהיר החחד ר' פנחס אבר"ק דובענקא ז"ה שהה"ג ר' יוסף אבר"ק אוסטילא בן הרה"ג הר"ט מניסחו וליה שאמד על מדור הריוינער בהיותו בן ח"ז שנים בה"ל ידעתו מזה כבר שהابرיך הריוינער קידש כל מעשיו ופעלותו בלתי לה' לברו. אך מעתה מתחילה להלך על דרך בוה' אשר נרנו אבר וויפרוף עין לא יהי בלתי לה' לברו.

ו) צדיקי יסורי עולם הנירוי כמדומה נם בשם הה"ץ רצ"א מדינוב ז"ל כי שמו הך' רומו בפתחות תה"ק בה' בראשית גוטרייקן אויר תורה רבינו ישראל בן שלום ז"ע.

ז) הה"ק אלקי החוזה מלובאן ז"ע אמר פ"א אשר אין יכולם לבוא לרעת האמתי עד שמניעים לשנית ארבעים און על ארין אקריננא נטנא שם אברך אחד צער ליטים שכבר יש לו הדעת האמת (הוא הריוינער) היה באמת חידוש

הה"ץ

* ז"ע י"כ בהייה בשער אהבת ה' שלא יעבור על רועינו ולא יעללה במחשבתי בלוויי. וזה תשלח אבר מאברי גנו או א"א בטה שתמוך בו רצונו. עי"ש.

א') הה"ץ ה' ר' יהושע העשוי מאפנאי ר' ל"ח אמר עלי שרא שבב' בר' ממה שרמד בבטןامي בחזו ר' ערי ראשי יהתורה אלה כמו שהוא בתיבה במירום אש שחורה ע"ג אש לבנה נצבה רבני הה"ק הריוינער .

ב) באישר ה' עוד צער ליטים בהוציא לפניו הה"ק מאכטא הניל' שה' א' וקן הדידי. וחולק בבד' דיל להדר וינגער יבאשר נעל החניריה מבני כבף א"ע הרוב מאפנאי וצוק"ל י"ב' חננודה וחנ' את דאבייך קדוש יש"אל יאמטר כי נולל ס"ת וה' הדריך וזה לא מאייד בעני ה' אים . ואמר הה"ק מאפנאי הנה איתה במדרשי אנגדות בראשית לעתיד לבוא עירין להויה טהין מה הוא כך פליוני שישב ירא שננה מימייו ולא קרא והרי הוא יושב מסיח עם האבות וזכה אומדר להם לא וכו' אלו אלא מפני ששטעו לי בחויהם ואח' הרב מאפנאי בזקנ' ואמר נשבע אני בדיקנא של' כי המדרש בזון עלי.

ג) עיד אמר עליו הה"ק מאפנאי שעיל ד' יפרח ביטוי זריך (וחלהם ע"ב ז') פרש"ז טם על הבית דרייך ישראלי. ואמר שרש"ז זל' בזון עלי קדוש ישראל מזורן ז"ע.

ד) הה"ק הר' צבי מדורמיינאב וצוק"ל בפעם הראשונה שקיב' את פני קדש טון הריוינער כשבא למג

מי ירמוון הדברים. ענה ואמר כוונתי על
הצrik הק' הריוינער זיין.

ין בט' דברי דוד מאדרמור' סבא
קדישא מטשרטקוב וללה'ה
זיין שאמיר על אביו הריוינער זיין הי'
 יודע מחשבות כל אדם ושפ'א נסע עמו
 במרכבה לשאוף רוח צח וחשב איזה
 מחשבה ואה'כ אמר אביו הריוינער להטקור'
 שלו מה שחשב לבבו. וכל מחשבות
 איש ואיש שעמד לפניו ידע. עי'ש לי
 יד שמעתי מגבדו הר' מאטלי בן הר'
 דוד אלפארין שה' חתן טרן
 הריוינער שאביו הר' דוד הניל שמע כפ'ק
 של חותנו שאמר ע'ע שהיה נשמה חוקי
 המלך :

טו שמעתי מאיש נאמן ששמו מפ'ק של
 הה'צ ר' נחום דוב בן הה'צ
 ר' שיום יוסף וללה'ה שה' מסבר זבא
 מוקינו מרן הריוינער אמר באברהם אבינו
 אמר בן נ' שנים הביר את בידאו. זקיני
 הריוינער בשעה שנילד הביר את בוראו.
 אך הדרת השליטה לא הי' לו עוז. וכאישד
 ראה את אמו עם המתה. אמר זה ברא
 הקב'ה ואה'כ כשרהה את הבית אמר
 זה נ' ברא הקב'ה. ופ'א כשה' עוד
 ילך בפניה רם עלי שבתא עשה לו גינה
 קטנה לשוחק בו כדרך הילדים. וראה
 אחיו

* שמעתי שהה'צ ר' זומלי פרדוויל זעל'ה. בשעת הראשון שבא אל מרכז מיהוין.
 ובעת אפיקות הרוגים ראה שמן הק' גוטל מתחיה את העין טראש הדג ואבל.
 והתחיל לחשוב בטעמו של דבר ונפל בדעתו. דהה העין סגות אפיקות וגיטים בשכת.
 ייל טשומ דטמבל בת'וי' ולא דנים שביט. והחטט מה נשחטנו
 דנים משאר בעית' ייל הדגה עונש המבול הי' משאות שהשתיתו דרכם דהיא עין זנות נשל
 לאינו מיטן. והדנים לא השתו דרכם. והגה העין השחתת דרכם לא גנטו בעין.
 סראות העין. כמאמר חוויל עין רואה וכו' וכיון שלא השתיו הדנים דרכם לא גנטו בעין.
 נמצאו דחדיגים הטה מוכחים הצעה. ויום השבת הוא מוכחה הימים טכ' השבעה. עי' סגות
 לאבול בשעת תמדת היטים. את הדנים. מוכחה הצעה. וזה נטהך מהעין שלא פנמי בנ' זע'ב
 סגות לאבול העין מהדג - ובאשר נגזר העין הנ' במחשבתנו. והוא עפ'ת תהה בכ'א
 בבודו. פנה מרן הריוינער את פניו א' הה'צ הר' זיין. ואמר. יונגען טאן אמתה הדבר. -

ה הה'צ ר' דוד אבד'ק בוטשאטעש
 בעמ'ס' דעת קדישים וללה'
 אמר שכ' העוברה מהמעיר ובני המלאך
 נגידו הר'ש מארבישטש הי' להביא להען' זיין.

את קדוש ישראל שלום וללה'ה הרב מבעל'יא.
 בסוף ימיו הי' סני נהר על א'
 מעינוי ואמר שבעת הריוינער ישב הפ'ו'
 במאסר בכה בדמעות הרבה ב'ב עד
 שהפסיד עינו אחת.

ישמעתי בשם הה'צ הר' זיין מקווערא
 ליל'ה שאמר על חותנו הק'
 שה'י בבח'י כל טונופת לא יטנוף.

יא הה'צ ר' לייבש מאפאלא זעל'ה
 בעת ש'קו את הריוינער להטמא'
 ובאותו שבתCSI שיב הציג הגיל על
 שלחנו בסעודיה נ' התחל לצעוק ניוואולד
 דאס יוריישע מלכ'ה פארט ואנש' העוטרי'
 אותו לא ידעו Mai קאמר ואה'כ נתרווע
 שלקחו למאסר את מרן הריוינער זיין.

יב הה'צ הר'ש מזאקייךאו זעל'ה אמר
 פ'א לאנשי שלומו אשר ערמו
 לפניו הנה החסידים של הה'צ הנдол
 מאפטא סוברים אשר רבם הוא צדיק
 יס'ע ואני אומר שהאברך הוא צדיק
 יס'ע והחסידים שעמדו לפניו לא ידעו על

בית ישראל

ב' בם' הני'. שאמר פ"א יבול אמי להו' מהה' שרים על קעטמא בלי שם ספר ולעכוד את השיטה בלי הפסק רגע: בא פ"א בא איש אחד לחצץ ממן הריניינער ושום איש מבית אדמ"ר לא הי' מכיר אותו יגנס פרתאות להיכר אדמ"ר ויע' בלי שאלת רשות והניהם מנהתו סך חמץ רובל. והושיט ידו לקבר ברכת הפרידה לנבע לבתו ואמר לו אדמ"ר זיע' רצוני שתשבות אג'י' גנתרצה וכשיעצא הי' זאת לפלא בעני א-שי מון. נה' התקראות באדרמ"ר לאיש זה הבנ'ל ויאמר האיש דנ'י אל הטעו כי עאנן איש גדול — אונבי איש פישוט מאור ועובדא הוי הי' אני ואוחי התקשרנו בת'כ'שמי' מאתנו שיפטור לעולמו מקודם. יודיע לאחיו דחו מה שנעשה עטוביימה דקשומת. וזה עשרים ש'ר' שנפטר אחוי. ולא הורעני בדים אך וזה ימים מועטים שנטראה אליו בחליות. ואמר לי' שער העת הזאת לא נתן לו רשות לבוא ולגנות דבר. ועתה נתנו לו רשות שירך לקיים הת'כ'. וסיפר לי כי ביום פטירתו נפ' גם הה'ץ חר' שלוי' מפארבייניש ולייה. ויצא ברונו למלחה. פנו מקיט. ושיצאו כל הצדיקים לקראותו. אח'כ' נשמע כרוז. מי שנפטר ביום זה יה' פטיר מרדין חיבוט הקבר. ואח'כ' יצא ברונו. מי' שראי' פנ' קדרשו בעזה'ו' יה' פטור מרדין שר גדים ואח'כ' נשמע ברונו טרי' שניתן לו טמיון*: אנבי

אחזו הה'ץ ר'יא זיל'ה. ואמר לו אהובי הלא תרע שקרוב זמן שבת קודש. וווענה ואמר דן ידעתי — ווישאל לו אחיזו הה'ץ הר'יא. מנין תרע אתה. והשיב. האס לא תרא כי הרקיעים מתחלפים. וסימס עז' נבדו הה'ץ ר' נחום דוב וליליה עז'. ובזמן שוקינו עשה לו הגינה הניל' עדין לא מלאו לו אף נ' שנים :

מן הה'ץ דק' מאפטא זיללה'ה שאל פ"א את ממן הרינויינער אם אוניכס התנוניג נ'כ' במנהג שורות כטוכם. והшиб לו אובי זיללה'ה ח'י' בח'י' אבא. ואב שמחל עז' כבоро כבоро מחול. ואני בבח'י' מלבות. וטלק' שטח על כבоро אין כבоро מחול :

וז' באשר נסע לקארלין על נשואי בנו הה'ק מס'ג זיע' ונסע דרך פיגמק. וצוה להעמיד המרכבה בהתקה העיר ופתחו המרכבה ואמר לכל האנשים העמידים שמה כל מ' שיראה פנ' לא יראה פנ' גהינט.

יחס פ"א תחול להשוב את צדקי הדור. שם האברם של משיח. צדיק פלוני הוא הראש של משיח וצדיק פלוני היא הור של משיח וכו' וסימס אני מה אן האבן. הדומט. הבעל לאנד של הבהיר. ופ"א אמר או לו להאבן הרימענט שאין לו מבין עלי':

יט' בס' מכתב אל'י כ' ששמע פ"א מפ'ק בס'ג בעי'כ על השלחן שאמר להמסובין סיבבי מה חטעו אל'י ומה הראו בי הלא אני גרווע שבגרועים. ע"ב*) :

*) בנעם אר'טיך פ' דברים. יש צדיק שתמוך נדמה בעינו שטהדר בעבודתו וכו' ויש לו צער גדול. וראות תמיד בשפלותו וסוכית עצמו מה שטהדר בעבודתי מתמת שיזוע ומכור גדר. לחו וודומות אל'ו' ועזי' ההייהו תשובה הזאת היא טקdash את האבר וכו' וטוסיף קדושה יע' פרישתו עי'יש.

שם והוכי אישתבע ר' ג' שמת והרי אשתו אסורה להנשא. והי' שם בין דברים שאין להם סוף רובם מהם ואף' בר' ג' אולין בתר דובא עי"ש. וסימן מרן ה"ק כט' ב אמרו ח"ל רוב נשים מתוערות וילולות א"כ הרי מותר לוי לישבע. והשיב הגאון בעל ישועות יעקב. הרי בתום יבמותה לה' בר' הו וכור' בתבו דאם עברו כמה שנים ולא ילדה יצאת מהתורת רוב והתחל ה"ג ר' ריד לפלפל עטו ואמר לו פשט ברבורי התום לנודל חרפהו:

בן עוד שאל ה"ג ר' רואבן הניל את מרן ו"ע ע"ד שכ' הרמב"ם בטור' שחכמי אה"ע יודעים יותר בחכמת התבוננה מהכם ישראלי ונם בנם' איתא ג' דבריהם הוו תחכמי ישראלי לחייב אה"ע בעין גלגול קבוע ומולות חורין. עי"ש והפליאת הנדל איך יתכן לומר שחכמי העכו"ם יודעים וטבנים יותר מחכמי ישראלי שבכל רז לא אנס להו. והשיב מרן ע"ז בחכמתו עפ"י משל שהי' מלך גדול ונדריב לב ורצה לחראות את בני המדרינה את יקר התפארת מלכותו וכבוד עשרו וכל אוצרות המלך. וגהני יקר' למתען ותענג לטראה ענים. וי אברה קול בכל מלכותו מטעם המלך נתן לבן רשות לבני מדרינתו לכוא אל היכל המלך פנימה על משך ב' שעות והי' שמה אנשים המונים בודרים בעם. כאשר אך נכמי ה"ג ר' שופתו חפיצים עהיקם ויקרי הערך לא שופתו עין רואה טודם לא שבעו מראות עינם על הרביבים היקרים ויעמדו על עמדם בחדר הוה ולא הלאה עד שעבריו הב' שעות הניל ויבאו עברי המלך יונרשות חיזה ולא ראו יותר רק מהחרד הראשון. אמנים אנשים הנכנים בידעם כי אין להם רק ב' שעות קבועים לא עמדו

אנבי אמר לי אחוי הנפטר הנה נשאר בני הריוינער אחריו בן צדיק כמוותו אם חסע אליו ותתן לו חז' ר' ז' יוכל להיות לך טיבה כאלו נתת לאביו החצ'י ר' ז' לאדרטיר ואמר מרן הריוינער מלחמת שחו' לאיש ההו בונה אמיתיות בוה ע"כ קיבלתי אותו בכבוד :

כב ה"ג ר' רואבן מ' אדעם בענשו פ"א לממן הריוינער לס' ג' עבר דרך עיר לעמברג ופנה אל הגאון מר' דאיתרא ה"ג ר' יעקב אורינשטיין בעהט' ח' ס' ישועות יעקב להשתעשע עמו בפלפלא דאוריתא וכאשר נודע להרב הישועות יעקב כי הוא נושא אל מרן ה"ץ מרווין ומה עליו באמרו מה זה שאתה נושא ליזדים שאינו בעל תורה וווען הגאון ר' רואבן יאמר הנה לנגיד לכם שהוא יכול ללמוד אתה אני יוביל. ועובדא יידענא כי פ"א הייטי אצלו ועסקנו באיזה עניין לטובה הכלל. ובתחור כך אתהasha אחת עבריה ושכבה דעתות שהה' ז' יCKER על' רוחמים שתפרק כוש' ז' יCKER אותה כדרכו בקדוש ה' יושע'. ואולם האשה הואת לא הסתפקה בוה. ותבע ותתנן לו שיכתיח לה שיתן לה ה' זרע אנשים. ימברן ה"ץ לא הי' יוביל להתפקיד לנודל עזון לאשה. וווען ואמר הגאון נשבע לך כי לטעוד הוה בעת חי' את חובקת בן. ואשר יצאת האשה מהבית. אמר לי שאלה יפלא בעניין על השבועה הזאת דrangle אתה ביכמות ר' קכ'א והוא הוה קאמר ואיל מאן אייכא בי' חמא ופי' דה' איש ששמו חסא ונטבע במים וישאל מי מאנשי ביתו אייכא אשר ישמע דברי שנטבע חסא טבעחס ארכ' ג' אלקיים אכלו כוורא לחסא נפי' שאכלו הדנים לחסא מדיבורי ר' ג' אולין רביתי' ואינסכא. והקשה בהנחות מרדכי

רוזча להפיטיק אפי' רגע אחת מדריביות הקב"ה . ועיין באות שאח"ז^{*}

כה שמעתי בשם הרב הפסיר ד' הור אודטינגרן ול' ששמע מפק של מרכז הרינויווער זי"ע שאמיר בוה"ל מה אתם סוברים שהצדיקים אינם יכולים ללמד תורה . אכן האמת היא מה היא תורה שטרודה דרך איך לעובוד את הש"ית . והפלול בהתורה הוא לבוש מהתורה . אכן מאן דאהיר במלכא . אחד בלבושים דולי .

כו פ"א צוה לאstor מרביבתו לנטווע לטיעול לשאוף רוח צח כדורכו בקדש . ונתן פקודת שלא ילק' שום איש אחורי המרבבה ובאשר יצא לעלוות על המרכיבה עמד שם מגניר הרב החסיד מק' דאמין זיל' נשחי' חשוב מאד בעניין מREN' זל'יה' גורמו רבנו באצבעו שיגש אליו' הרב הניל' . ויגש . ויען רבנו הק' ויאמר . ראמינגר רב הלא אתם רנילימ' בנטיות בעולם האברוי להעלם . וזאת אני רוזча שתאמיר כי הנה המרכיבה שלי עולה מהירה ספר בך ובכן .. מעות . והסתומים עולמים בך וכך מעות . ואני לא נהנית מהעהוו' אפי' בחות השערה . אכן מי יודע מה נקרא בשם ובעולם העליון' חות השערה . וככל דברי' עוד הפעם ראמינגר רב אתה רנילימ' בנטיות . וכו' . . .

עמדו על מקומות אחד . כי הא' מחייב אל חיל מהדר לפנים מחריר וכל מה שנזכרנו יותר כנימי דאו חפיצים יותרKiriyot עד שבאו אל מקום מושב המלך בעצמי ישם ראו עינם הפיצים נפלאים יקרי המציאות שלא נמצא בכל אפס' מתבר' – הנמשר מובן כי חכמת הוכנה החשיטים וככ' גבאים . נחכמים הם רק בחעים הייש' . אבל יש עוד עלמות ה' אב"י עד א'ס ב'ה . ולואת חכמי ישראל ה' החכמים האמתיים . בידיהם כי יש עלימות למעלה . לא רצוי לעמוד בהעלם העשי' בלבד . כי מנמת פניהם קריימה דילך מחייב אל חיל עד בואם אל כסה"ב . לבן ריא התבוננו בכ' בבחמת הוכנה . לא כן הבמי אה"ע – ע'כ נשארו בהעלם העשי' ורבישו להם ידיעה יתרה בתבונת – והבן .

בד פ"א הי' סיום הש"ס מהחברה לומדי ש"ס בבית מדרשו של מרכז ונארו נ'כ על הסיום . ואחר הסיום עשו תיבוף התחלת מחדש לחلك הש"ס בין תלמידים . ורצו ליתן נס לרבים הוא מרכז הק' איזה מסבאה . יען ויאמר אני אין ר' פנאי למדיר . ואח"כ אמר בזהו"ל האמינו ר' שאמ רצית' לחדרש חירושים בלימוד הי' ביכילתי לחדרש כמו התנאים והאמוראים . הינו שיש לי זכרון טוב . שם היהי לומד היהי זכר . אבל מה עשה שאני

—
—
—

*) באור הפטיאר פ' ח' . התורה הוא רשות אלוקית והעלם היא רשות התורה ומ' שיש זו מדעת קונו יבל למצווא בכ"ד פבע למ' אותיות התורה . והבל תלוי בעוגם הברותם וריש'ם התלבשות גוני תורה הרשומה כמדרגות התהותois ה' תם רועס התורה וככה תלוי בינויו של קוות החכינה ע'כ .

ענין שבתו במאסר

מן הכלב הזה נתברל והתחול לצעוז למשמו. ועליה אליו ואו ברוח הכלב: ה סופרה הצדקה ניטillum בה טון הריוינער זי"ע אשר בחזר המתירה שישב שם הריוינער. כי תעללה של מים לפני החדר שישב שם. פ"א בש"ק מאיזה סיבה נהמלא התעללה מים רכים עטף מען קויב. ענה התשאראנאובילער אני מוחל לכם הדבר כי אני כבר זקנתי וכחוי אין עטרי וזהת הי' בערך עשרה שנים על שבת. והי' דונאים מאר עז' שג'ריוינער ישב בתענית בש"ק ולפנות ירב נחפרו המים והכניסו לו קידוש וחלות ומאלל. ענה ואמר יוכל להיות שהי' טוב יותר שלא הי' נחפר המים ואו הייתם מכיר לחיש בתענית כל יום ע"ק והי' נעשה רعش נדור למעלה מתענית שבת. והי' אפשר רק לצורתי אכן עצמי שהובא לי לאובל מוכחה אני לא יכול:

ו פ"א בשבתו במאסר עמד לביש בטויות כל הימים נ"ש עד הערב. ובאשר דאה משמש צמ"ר יקריש היה קרב אלוי וחילץ לי התפלין מעל ראשי. ומחר להרליך הנרות לפביד שבת. ונפהות נכסם שר בית הפטור וכבה את הנרות וצעק בקהל מה זה קול הפללה סוער ברעש אשר אשטע. ומפני הריוינער עמד או והעטיק במחשבותיו הטהורים ובבעור רגעים אחדים בא עוד הפעם השר הנ"ל והודליק את הנרות שכבה אז אמר מין הריוינער למטמשו הורעת מי היא זה השר. הוא שר של מלך רוסיה חוצפה גדרילה עשה לבבות את הנרות שלי אבל עכ"ז ורא ממי והי מוכחה בעצמו לחשוך ולדריכוקם. זאת שיצא מהמאסר אמר בוה"ל בתחל' עליה על מחשבתי לדירות יושב מוחלת במאסר וראיתי שרצין ומחשבת

א פ"א ההוינער פון הריוינער והה"צ הר"ט מטהראנאוביל זללהה בעיר אחת על שבת פ' מקץ ובאשר ישבי הצדיקים ייחדי אמר מין הריוינער להה"צ הר"ט מטהראנאוביל. הנה בפרשא של שבוע וו נאמר וויסוף הורד מצדרימה מיינט מען קויב. ענה התשאראנאובילער אני מוחל לכם הדבר כי אני כבר זקנתי וכחוי אין עטרי וזהת הי' בערך עשרה שנים קורם שנלקחת הריוינער ימאסר בקיוב: ב ביום הסוכות הי' קשה מאוי להנכדים לו אתרוג לתוך המאסר עז' הרבה השתרלוות השינו רישון להושיט לו את הדר' מינימס עז' שר אחר משיiri הזר ובעת שטסר לו השר האתרוג אמר לו בהפרדי הוה שאנו נותן לך חטא בוה אבינו הראשון אתה ביכולתק פהן זאת כמ"ר עז שאכל ארדה"ר אתרוגן הי' :

ג ידוע שמשטישי הדר' שמואלייך שישב עמו במאסר עבר עליו רוב חמשן בשינה ופ"א הקיע עצמו וראה שמן הריוינער לבוש בגדרי הפוכים ונתקבל אמאר לו הריוינער שע"ז עגנון בעת הי' הרועים והתקנו בו שמי יושב תפוס. והעולם אומרים שסגולה לעין הרע להפוך המלוביים :

ד סיפר בני הה"צ החק הדר' מנהם נהום משטיפגענטש זללהה"ה אשר במאסר שישבabi הריוינער למקום בהב"ס הי' צדיק לשלוח במדרגות. ובעת שהי' צדיק לגשות צרכיו הי' עיליה שמה למעלה ומשמשו שמואלייך עמד למטה. פ"א בעלוות שמה נראה לפני כל קמן בתתלים שחריות ואמר בוה"ל פטליויאטי הונטיל. וסימן הה"צ השטיפגענטש הנה אבו זללהה"ה הי' וכי בהם ובנסיבותיהם ריל אכן

בקדבה הצער ו'א ייטמע קולה וכן ה' הדבר. ורבת התשכלה התהוויה בכל חד ריבל השמייע קול צער למען לא ידיאב לב אבוי' ואמה. אכן בסוף כאשר בא הגען האחדונה שהטיט הוולד התהוו עלי' החבילים מאר ולא עצרה בז עיר ונפרע קול צעקת אווי נמה. ואבוי' יאמה נתבררו מאר ילקחו עץ גדור והכויה על ראשה. על מה שלא עצרה עוד רגע קמן בוה' יסופר הה'צ ר'א מס' דק' נ' ז' ז' ז' ז' וליליה שנתראה פ'א עם מין בעור לויצק וטיפר לו מין איך שתתפליין שלו הניעו לו מאביו הה'צ הר'ש שתתבלל בהם יאבוי' הק' השיגו אותם מהטיארך הק' והמלאך השיגם מהמניד הנဂול טמיעודיטש. יביזאי הי' התפלין יקרים מאר. ובאשר נלקח להמאסר הי' ירא לקחת אותו את התפלין. והניהם אותו בכירוי בניקים גנווע. ולעצמו בהב לו לתפלין קאנטס ליקחת עמו במאסר. והנתה לאחר צאו מהתפיפה לך את התפלין שלו להניח ופתח אותם. והנה עלה עליהם חולודה ויופש. וכן אמר מין וליה' כשראיותי זאת נעשה אלף: נקבום כלבי ושלח אחר צופר أولי יוכרי לתקנם וכאשר בא הספר ולקח אותם בירוי להביט בהם והנה הפרשיות כולן נקיים וטהורים טובים יופים בבראונה.

זו היא ח'ז' ביה מורהטה ובקשייה מהשיות שיעציאן מהמאסר ואמד להיות לי יסורים מן היסורים זאת אינו מצד הקדושה ואם לא יוח' לי יסורים לא יה' נהשכ' לי היסורים ליסורים ועפין וזה עמוק מאד טרימצענו. ח' כאשר בא מהטאפר הילך בחדרו איה ואנה ואמד למה קריין אותה רבי און יס' בין רבי אם אין שומען לי לטעה. איך נאה אדרימערט גיווארין האט זיך אף ניטאהן וואם האט זיך אף ניטאהן: ט' בעט שבא השדר ר'קחת אותה אותו להוליכו למאסר עמד הרוב וסיפר מעשה שהי' מלכות גדרול שלא היה לו בניין. ולועת וקנתו נפקד בבת אחת טוביה ויפה ברה כחמה. והי' יקרה מאר בעני המלך והטרכה וננהלו אותה במוגן. מאכללה ימשקתה הכל בסדר ובמוג' הראי' למגב ביראתה. וכשנתגלה והניע פרקה לשדרן אותה בחזרו עבורה חינ' יקר ונעה מרמי המעללה. ואחר נשייתה והבת היקירה הנ'ן ניזן לה הרוון. דברו הטיך והמלכה בינויהם מה נעשה לבתנו זאת בעט שנייע יט' ללדת יואחו צירום וחכלי יולדה. ואיך עוזר כה ונוכרי לשובל את קול צעקת בתנו היקירה מחלבים שכובאו לה אח'ב אמרו מכתסה בתנו המעללה החום עליינו. והזר' על צעדיינו. ותדרע בחבמה. לעזר עצמה שלא תזעך אם יבאיב לה. תסבול

שבה תהלו על בניו הקדושים

ב' שמעתי מחסיד וכן אחר אשר פ'א נתעדור איזה פירוד לבבות בין הבנים הקדושים. ושליח מין הריוונען שיבאוו כולם לעמוד בפניהם. וכאשר נכנסו להיכל קדרשו. ענה זמר ברוך הבא גוטע יודין" המעת לכם גדרל צרות ישראל שעסכלים עד היום מחמת הפרירוד והמחלוקות שהי'

אלפ'נו חופהו של מון אדרמור ראי' וללה'ה מס'ג הביע אליו ברכתו ואמר אבי וללה'ה והוא הה'ק הר'ש מפארביישטש וללה'ה אמר או פין מיינע קינדרע ווועט מען וויסן ווועהר איך בין — ואני אומר או פין מיינע קינדרע ווועט מען וויסן ווועהר גאט אי. ע'ב.

דבריו הנעד. ויין ויאמר למשמו קה את הנעד והוליכו לכל הששה בנים התק' וראה את השש גנפים של^{*)} פ"א שאל את מר הריוינער על

מה שבני שעוד הי יולדים קטנים הולבים בנושאי מכנים שקורין שעלקים. והשיב לו מה עשו אשר אין להם גנפים ועל מה יתחקרו המנכדים שלהם

ה בההספֶד שעשה הרב מיאס זיל' כ' שט ששמע מפ"ק של מרטן הריוינער ויע' שאמר כאשר הי' בימי המקדש ששאל בוראים ותומים בן יהי' אצל בני.

ו סיפר מרטן אדטורי הריוינער אשר ליקנו המגיד הגדול הבשיחו מן השם שהוא שייהי לו גדולה על מאה וחמשים שנה. והתפלל. וקראו לו מן השם לא ימוש טפרק ומפי זו עך ומפי זו עך. אמר ה' היינו שהשיות אומר. מעתה יעד עולם עד קץ ימות המשיח לא יכול צדיקים מורעוו.

ז פ"א נתהוה איה פירוד בין הבנים הקדושים ונודע אתה למרטן ושלחה אחריהם שיבואו בולם לפני ובבוזם הביתה פנימה. ויעמדו לפני ענה ואמר בדברות קדרשו. הנה שמעתי שיש ביןיכם איה פירוד. העמצע לכם הארץ הרבה שבסלו ישראל בהעשרה הרווני מלכות ועוד שנמשן מהפירוד שהי' בין השבטים במכוורות יוסף. ירוע תידעו שאתם בני בבח' שבטי יה ואם נתהוה ביןיכם איה פירוד יוכל ח'יו להויק לכל ישראל.

ח בעת שהתחנן מרטן עם ר' האלוף

שהיה' בין יוסף והשכחים בני יע"א. תדרעו שאתם בני בכח' שבתייה. ואם ח'ו נתהוה איה פירוד וקטרוג בינוים הוביל הדבר להויק ח'ו לכל ישראל.

ג בעית שבא מרטן הריוינער מארץ רוסיא לפס'ג. ושם הגדל והקרוש. הריעיש הבעל ויושבי כל הערים הסטיבים לפ"ג הרדו לקראתו. ובאו עדורים לעקב פני קדרשו. ובעיר קאסיב הסטובה נתקבצי חבורות אניטום לנוטע חרוו לפ"ג לראייה את אוד פני קדרשו. וכאשר גער בן איש אחד יניך וחכים. ראה חברה הילכום לנסוע ביחד. וכאן המכני ישאל נטייח ז מה משמשת. והшибו לו לפ' דרבבי. כי בא רבוי גדור במלאך ה' צבאית. ר' ס'ג וכוכעים לראותיו והנה הבן הוה התחול לחשוב. אם בא מלאך מן השם על הארץ ויתעדר בו החשך גם הוא לראייה. ולא נלה להשה לאביו והשיבור עזבו עם הנבערים על הענלה. בא בהז הבאים לפ'ג. יכאשר נכנסו החבורה מאנשי עיר נכס נם הוא בהובם. ואחד קבלת טiros שייגו כל האנשים. והבן הצעיל נשאר עימד בהיכל קדרשו לטע בעיניו על בון. ובודק אותו וסבitem בכל צדדיו. יעד' אוינו הטעש מאין אתה. השיב בזיד קאסיב אני. ומה אתה עשו באן דשיב שטעהו שבא לבאן מלאך ה' צבאות. ואני זכר שלמדתני עם טורי קדום לתשובות בהקדמות. כליל גפי ש'תא' שהמלאך יש לו שש כנפים. ע'כ אני חיפש למוצא הששה גנפים. אצל הטלא' הג'ן. ומרטן הריוינער שמע את

^{*)} י"י, בפיו בתקוני שיטת זרובען. בראשית – ירא שית דיןנן שית גדרון – זאננן שית ספ'רי, דבר כל האי עופ דהייא עמודא אמאצ'יטה אית מאן דירות רוח דקודשא בהאי אורת אציגות. ואית מאן דירות רוחא מהי עופ דהייא גער וכו' עייש.

עמרי. ואני הנה אני מioחם עם בני הכהנים ע"כ. ט פ"א בחג השבעות ביקר אחר המניר כי לו ספר יוחסין עד חוקי המלך ואמרו לו מן השטמים. כי ממנה ותחל יחשך ותטמין את הספר יוחסין תחת אבן אחת ויורע אני אף' באוהה מקום הוא טונה. רק במוח אני כי הבנים שלו לא יצטרבו אליו.

ר' יעקב יוסף הילפרין. והמנגן היה בעה ההתקשות החיתון. לחשוב החיקום של חמוץנים. והצעע הנ' ריעז' את מדור ייחסו. והшиб טרן אדמוי' זללה הנה מה עניין יהומ' היא מלשון מהפה היינו שאם יש איש בתוך המפה או זולעל המפה להגן עליו הנה זקננו המניר זללה הר' ייחפן עם בנו המלך והטלאך הק' ה' טיווחם עם בנו הוא אבי ה' ר' שלום זללה ואבי ה' ייחפן

דברות קדשו בפיוריות נעלים ונארדים בקדש

שינויו איה שעotta לילך לבהמ"ר לומר דרשא. ובאשר חור מהדרשה למתאסר הלכו אחורי הרבה אנשי. וכבר וחרר עטרתו. ובתווך כך פגע בו שר בית הפקיד. יקינא מאר ע"י הכבוד שנותנין לאיש התפומות במאסר. וציה להכבוד עליו מסטרו ולחורידו לביר החתיות שבבית האסורים. ולחה"צ ר' זאב הנ"ל ה' לו הרבה ייעות שינויו להבנין שם אבני לעשות מקום גניעות לבחבכים. וגרוד השתרל ה' ז' ר' זאב ופעל שינידו אותו בכל יום בנים לבית האסורים אל ה' ז' ר' נהוט לחייב עמו ב' שעotta. כ"א בהיותו אצלו בתוך ב' שעotta הנ"ל נתראת שמה אחד בתונת דרייש. ואמ' להה"צ ר' נהיט. הנה מהר ייה' יומ השיק בעיד ע"ב מבקש מהה"צ ר' זאב שיטרל שינויו את ה' ז' ר' נהוט ליצאת מתאסר וילך בעיר לקבץ נרבה עברו הדיטש הנ"ל. וה' ז' ר' זאב מטהרנאוביל זללה הנה העולך קראו מיטה מהען ה' ז' ר' נהוט הנדוול בעיללה. ויאסרו בביה הפקיד. להה"צ ר' זאב מזטאמיר זללה הנה העולך גאנטס בע"ש קמן. פ"א גאנטס שיחזור ה' ז' ר' זאב ישאר במאסר. ברורות משובן עד העיר וקבע לערך ב' מאות ר' ז' ר' זאב ובה' ז' ר' זאב עמר וצאות כי לא ר' ז' ר' זאב כל

א בעה שישב טרן הרוינער זללה بعد קאטניין. פ"א בעה קידוש לבנה. נטאSpo הרבה אנשים שהשתוקקו לראיית את אור זיו אור פנוי קרשו אך הוא ה' מתחדר לקריש הלבנה בקהל עס. מתחדר שדי' הוקרים משרי המשילה על תליבתו. יאהר שהרבבה אנשים הלכו לה' זיא ניעדר רק מספר י"ג אנשים זה' קידוש לבנה ואחר הקידוש כתה מין את כ"ק ואמר. העולם אמורים שאנו רוצה לישב בקאנניין. לא נבען הדבר. כי בדזין אני בע' הווגה על שני מאות ר' ז' ר' לשבע. זבקאנניין אהוי' צrisk לחיות בעל הזאה על ג' מאית. ואיך אייכל לקבל עלי ולהעטב ער העולם ה דאה דבה. אה"כ שאל אם נאשראות להבן סורה. והшибו כי יבינו. ויהי כי יישב לסתוד בהסודה. רתהייל לסבד מעשה מוקען ה' ז' ר' נהוט הנדוול מטהרנאוביל זללה הנה העולך קראו גאנטס בעיללה. ויאסרו בביה הפקיד. להה"צ ר' זאב מטהרנאוביל זללה הנה העולך קראו בעיללה. ויאסרו בביה הפקיד. להה"צ ר' זאב מזטאמיר זללה הנה העולך גאנטס בע"ש קמן. פ"א גאנטס שיחזור ה' ז' ר' זאב ישאר במאסר. ברורות משובן עד שבית הפקיד. ואח"ב התאמין בהשתרלוות

בובה ואיך תוכלו לסרב. ותיכף נתרצה
לצאת ומיד אחר השתדלות מעט יצא
לchapso:

ב אחר הסתלקות אבי' ה' ר' ש מפארביישטש. בא לפני מREN הדריינער חסיד אחר אשר ר' מקורב להר' ש' ושאל אותו מREN אם זכר אתה הדבר בד הויינא טליה כבן שנה וממחזה. נונכנטשי פ' לאבי זללה ומצאי שדיבר עמק מאיה עניין וכאיש עמדתי לפני אמר לך אצל אמר לאבי זללה שאשכנזן לך מדברים תחתן לך לא לעקיכל. והבנתי אז כי מדברים איה הדרי הדרי בורדי לא ר' סוד לפני. ואם מעיה' ב' גיב לא. והшиб לו החסיד. מההעוה' ב' גיב לא. והшиб לו החסיד. רדא אאנבי גאניות לכם כי אם אנלה כל מההעולם יקנן לפניכם. ויען מREN הדריינער. מהה לוי לדחפער. הלא כמה צירקים יש לו להקב'ה בעין החיים או ספר יו החסיד מהה שאמור לו אבי' ה' ר' ש כי מה בכבה' ב' אוכן בח' ישראל היא מדינה יותר בבוהה מבה' יעקב והבה' חוק בצדורי. בכאהר רבינו בא או לפני ענה ואמר לנו מה. וכאשר סיימ החסיד את דבריו התחל פAREN להתנצל אמך מי אאנבי מה אאנכי ע' ב': נ' הצדקה ערער האREL בה ה' ר' הק' ר' ברוך ממעויביו וללה' ר' דבוי ר' ברוך ממעויביו ו' ע' ושאל ר' דבוי ר' ברוך ממעויביו וללה' ר' דבוי ר' ברוך ממעויביו ו' ע' ושאל ר' דבוי ר' ברוך ממעויביו וללה' ר' דבוי ר' ברוך ממעויביו ו' ע' ואורה אמרה שוכרת אשר פ' לא עצル אאנשי' ויפטעה שאבוי זללה. עמד איש אחד בונסה עצル אובי זללה. עמד איש אחד שופך עליו בון וקלון. ישאלתו את אבי זללה מרוזע הה תבונה כ' את דריש הוה. ואמד לי' מפני שנגע להה' ר' שלום מפארביישטש ג' אני מבעה איזו - שטבב ר' דב' ש' ה'

כ' הוצאה מהשתלות נגר ההכנה טקייב נרבה כו. והшибה ה'צ' ר' נחמן הנה אובי הבתומי לאיש אחד לקבץ עבورو נדבה. ונהנה לא יכולתי לךם מחלוקת שכלא אובי במאסר ונעשה רעש בשטחים. יען כי מעורי לא שניתית בדיבוריו ובעת לא אוכל לךם מוצא שחייב. ובא מללאך של רוחמים. ונתראה לךן בתמונת דידייש. לפועל שלא אשנה דברו. ואחר איזה ימים בהיותה ה'צ' ר' אוב. בבית הדאסורים כנ'ל. נטראה לפניהם אשה אחת כליה ה'צ' ר' ג' בניחותה והוא תורה וזה שבריה ושאל ה'צ' ר' אוב מ' היא האשה הזאת. והшибה ה'צ' ר' נחמן. האשה הזאת היא שרה אמנה. ושאלתה בפדיון שבויים אם כי אובי המיר עופק בעצמי במאסר. וכי והוא שברי שאשב בעצמי מטנן. זאנבי השבתי לה כי כן היא המדה. למען דעת גודל צער השבויים. כדי שארע מתן שבריה פדרון השבויים מהצער ההגadol. אחיב התאמץ ה'צ' ר' אוב להוציאו לחבשי מהמאסר. ולא עלתה בידו והבין שרגנו של ה'צ' ר' נחמן. לישב בחמאסר ולא יצא. והשתדל ה'צ' ר' ז' וקיבע אסיפה מכמה צדיקים שיעלו להפוך את רצון ה'צ' ר' ג' שירצה לצאת ממאסרו זונדרו מהאיספה נ' צדיקים ה'צ' הרב מבארדייטשוב ולליה וול'ה ז' ברוך ממעובדו וליה עוד אחד. ובאו אל הדר' ה'צ' ר' ג'. ואמרו לו שהסבירו האסיפה מהצדיקים שרצו לצאת מהמאסר. והшибה ה'צ' ר' ג'. אם אתם כולכם רוצחים בוה. אני עני דוצה לצאת. וסימן מין הרינוינער בזוהיל נבר הבעשט' שי' ר' ברוך וללה'ה השיב חבידרא יהוא ה'צ' ר' ברוך וללה'ה השיב אם אנחנו רוצחים צפתמא גזון השיג' ג'

מן ישלח רברן וירפאט. אותן מותח —
ומודק.

ו מפדרו לפני עניין מהה'צ הר'ט
משמעותן וללה'. אשר פעם
אותה נסע לאויה עיר ועשׂוּ לו כבוד גדול
מادر ושלחו לפניו מרכבה רתומה בסוטים
דוחרים. והה'צ הנ'יל בשישׂ על המרכבת
ורצחה ימאס בהכבוד המדורמה הוועת התיול
לחשוב. הנה מאין נלקח כל הכבוד הזה
מהמרכבה שהסתומים מושבים אותה. והסתום
הוא דבר טמא ומאום ובעת שפושטין
גבלהה היא מסורת מادر וחשב כי בגנאי
ומטאיסות הרבר עד שההעורר בו הקאה.
והתיול להקיא — ובאשר שמע ואתה בדין
הריינער זי'ע אמר "געבען" לא
ה'צ לו להה'צ מסיוראן עצה אחרת להרחק
הכבד מדעתו רך בדרכַ כוה. ה'יא יש
דרך ישר לקבל את כל הכבוד ואעפ'כ
לא הפעל כלְ — ווישא משׂז' ויאמר
פ'א הי' שדר גדול ונובה מכל שדי הטיך
שה'וי בולם כורעים ומשתחווים לפניו
ומכברדים אותו בכבוד גדול. פ'א הילך
השר הנ'יל ביחס עט הטיך פטייל וככל
שרוי המלך הקטנים לא הי' מכירם את
המלך ובאשר ראו שהשר הנגדל הולך עט
עוד איש אחד. מיר ברעו והשתחו
בכבוד גדול לפני השר כדרכם — דעת
לבנון נקל אשד השר הוועת לא ניחא לי
בחבוד שעשו לו בעת שלך עם המלך
בעצמו. ומתרביש מادر מהמלך מותח
הכבד. שנותנים לו. והמבחן יבין —

ז מעשה זו סיפר הה'צ ד'א מקארליין
וללה'. ערד הוכן גדול כת
האמונה באזריקום. להיות גושע בה'.
מעובדא אחת שסיפר לו מוחונו מרדן
הריינער זי'ע — שה'י שני אנשים יושבים
בשני כפרים סמוכים ול'ו וה'י אחד מאמיין
בצדיקים

עקשן כמו אביו המלְאָך הי' עקשן בידוע —
ואת אני יודע מה שאמר אבי וללה' על
אביכם אח'כ אמר מדן הרייןער הנה
אפשר לך מה שעמד וסיפר הה'צ
מאפטא וללה'. על אביכם כשהנפטר אביכם
ונשנתה הק' עלתה למלחה בעלמא הדין
להכניסהו לנ'ע, ולא רצה לבנום. עד
שה'י תיכף הגולה שלימה. ויצאו לפניו
כל התנאים והאמוראים ובקשׂו שילך לנ'ע
ולא רצה. ואח'כ יצאו לפניו הנביים.
ולא רצה לבנום. אח'כ יצאו השבעה רועים
ולא רצה הנ'יל רך באופן שיבוא משיח.
עד שבא הקב'ה בכבודו ובעגמו ואמר
לו ברוכיל בני לך לנ'ע כי לא הגיע עוד
מן הגולה — שה'י בב'א והלך אז.

ד שוב פ'א על נשואינו בנו הק' ד' אברהム
יעקב מס'ג וללה' שה'י גם שטעה
הצדקה מ' האדיל הנ'יל ובקשה ממן
הריינער. כאשר אומרים שהמחותנים
הצדיקים מעלמא דקשות נמצאים בעת
החותפה מבני הצדיקים מעלמא הדין.
א'כ בטח גם אבי הה'צ יהי' כאן בעת
החותפה ע'כ אני מבקש ממכורכם שתמסרו
לו את הפטקה שנרגנה לו ולכח מפן
הריינער את הפטקה ממנה ותחב בחגורתון
וכחוור מהחותפה. אמר לה תדרעו שלא
מעלתי כלום בהשייחות ומסרטתי דבתקא
לייד אביכם ממש.

ה פ'א נתעדר ייחדי הה'צ מאפטא והה'צ
הר'ט אבד'ק סיוראן ומדן הרייןער
ז'ע ועכ'י וכבדו אותם במשקה והה'צ
massioran שתה לחיים בהוישטת ידו ירד ליר
אח'כ שתה מדן הרייןער "לחיים" בפ'ק
אבל לא הושיט ידו גענה הה'צ מסיוראן
ואמר כה'י יש'ח דברו וירפאט ר'ת ידר'ו.
מוחכ כשותין לחיים בידיו מכיאין רפואה
גענה בתרי' מדן הרייןער. הנה הס'ת

ונתן על גוףו הרבה עולוקות מוצצת רם ובאנקיס הכה הרבה. היכה ופצעו יבווא שוטר אחד מחהizer בצעקה וכבתරאה שיבוא היום את הרاطע. ואל' ישליך אותו מהכפר. וירא את האיש מוטל במתה מתהובס בדמו, וחור להחדר ויספר את הרברים להאדון. ולא רצית האדון להאמין להשוטר ויתן צו להביא את האיש אליו מוטל על מטהו. ויעשו כן עבדיו יישאו אותו להחדר. וכאשר ראתה אותו האדונית שהוא מתגולל בדם פצעי נכמרו רחמי' והתחילה לטפוק בכפי' ותשאל אותו מה לך. ואיה רעה קרה לך. וישלח ה' את דבריו בפיו ויען ויאמר אשר תמול נסעה העירה לחפש איזה עצה ותחבולה לוזני את צורך הכפר לתשלומין הרاطע ואחר רוב عمل יונעה קבצתי את המעות בהלאה ורציתך לנפוע לבתי. ובבר פנה היום, ולא מצאתי שום עוללה שננסעת להכפר לנו. והוכרכתי ללבכת ברגנ' באישון ליליה ואפלה. ויפגשו אותו גולנים וחומסום יבווו את כל בספי שהי' לי ואותי הכו במכות נמרצות. ובחלמת ה' עלי נשאר בי נשמה — ותען האדונית לבעלה האדון. א"כ אנחנו ה' הנורמים למכותיו ועלינו מוטל מעטה לפאותנו ולהזקנו. ומעתה הרاطע שחיבר לנו נמחיל לו. אולם הלא בודאי נעשה בע"ח גדויל בעיר שלוה לצורך הרاطע. והבסכימו שניהם ליתן את הקרעטשטי על ג' שנים בחנים — ואחר סיפור המעשה אמר מון הריוינער למחותנו הר' מאקרלין — האמיןנו לי מחותני כי בעית שעמרא האשא פפני לא ה' לו שום עצה לפועל ישועה. רק מגנול אמונהה המשיכה רבנו. וה' נתן בלבנו. ויעל על המטה.

בצדיקים. רק אשתו לא היה' מאמין. והשני ה' איפכא הוא לא ה' מאמין אבל אשתו היה' מאמין פ"א נפל בחולי הבהיר המאמין ועסוק ברופאים ולא הוועיל. וצעק מאר שיסעו עברו לאיה צדיק שיתפהל עלי'. ואשתו אף שלא היה' מאמין איד לעשות רצון בעלה. שכחה עוללה ליעס לברון הריוינער. ונסעה דרכן הכהר השני שি�שב שם האיש הבלתי מאמין. אשר גם הוא ה' בעת צרה. שהגע זמן פרעון דראטע ולא ה' לו מעות והאדון דוחק. אכן אשתו היה' מאמין בניל. ובאשר דאיתה שהאה החברתה נסעה לרויין. דחישת נם הוא לגנוש ייחידי עמה. וכאשר באו לרוין כתבו להם מקודם פתקאות אצל הכותב הקויטליך. כל אחת כתבה את מבקשה. וקרה מקרה שהחלהפו זאו' בפטקאותיהם ובאשר יגשו לפני מון דריון שנקתב שם שציריך לשלם הרاطע. השיב מון בברכתו ה' יוישיע. והאה השניות שבקשה שידי' לה מועית לתשלומין הרاطע הנישה הקויטיל מהחוללה זהה שיב אדרמור' וללא' יעדמו לו באנקים זעירוקות. והאהה הנ' לען שי' בעלה אמונה. נתנה אומן בלבנה שתשובת אדרמור' שייך לבקשתה ועי' באנקים יעיזוקות יעוז לה ה' להומין לדם מעות על הרاطע. ונסעה לביתה. ושאל אותה בעלה הבלתי מאמין מה ענה לך הרב. ותען ותאמר רבנו נתן לי סגולה להעמיד באנקים ופייאוקים. ויתפלל האיש מאר. ויאמר הלא דבר הוא. ויהי' כאשר קרב היום האחרון. לתשלומין הרاطע. ובידו לא ה' מאומה. ויאמר אנפה נא את עצת רבנו. וה' נתן בלבנו. ויעל על המטה.

* בפס' אהוב ישראל פ' נח בשם ההייך ר' מיכל זללה' אמונה היא לשון חפשטה פלי' ויהי אומן את הדסה כי באמונה יש כת זה שע"י האמונה יומשך הדבר ממקומו ויבוא וכו' עילא'.

ונתעכב על ש"ק בדרכו. ובא חורה לס"ג אשר שבת באופן שנדרע לחותנו ה'ק' שנגע לאיוה מקום. ובביאתו ה'י מוכחה לגנותו להותנו ה'ק' עין נסיעתו. והשׁב לו חותנו ה'ק' טוב עשייה. והנה אספָר לך מוגדל מעלה וקינך הגאון זלִילָה. אחר פטידתו. ועלתה נשמהו למעלה. וברקו במעשו בכו"ד של מעלה. ומצא שתוון הכל. ופסקו לו הג"ע והנה כא הרבינו גרשון מאור הנולא. וכל קדושי עמו חבירי דיליה ונחמו עליון בנהמת הארי. וצעק איך יכולם לפסקו י"ז ג"ע. והוא הקל בדבר החדרם של שיתנו שלא להתייר לישא שתי נשים רק בהיתר ממאה רבנים. והוא התיר פ"א את הנשתתית רק בשלושים רבנים. וקינך הר"ט חריף השיב י"ע שהוא ה'י לו כתוב רבענות משבעים עירות. ע"ב צירף את דעתו גנדי ע' רבנים והוא ביחד מאה. והר"ג מען שנירתו ה'י רק ע"י ק' אנשים שהם רבנים ועיניו ברינו. ויצא הפס"ד. לעיון במילוי דמתא בכל השבעים עירות הנ"ל. אם תיקן את כל הדברים שטוטלים על הרב שבעיר לתיקן אווי הוא שקל ננד ע' רבנים ואילך רק פרב אחד יחשב. וברקו בכל השבעים עירות הנ"ל. ונמצאו וחזרתו. וכן עשה אכן איתרמי ל"י אונטא שתוון הכל כננן והלך פ"ג:

ח' בם' מכ' א' ששמע טפ'ק בעת היותו בבארשטשוב. והי' העולם צריכים לפטר והי' באים אצלו להתפלל ע"ז ושם עת והוא בשירה ב'ג' בעומר אחר שיפר שטה עניין נבואה מאר ע"ד משל — אה'כ אמר ר' ביש'ע גם היום יש צדיקים. אשר הקב"ה נזיר יהם מבטלים נזירות רעות אני טבקש אותך שילך מטר כי הועל' צריכי' מאר ובעור שלא בא לעיר התחל לירד המתר: ט' התנא דבי' נשיאות ה'ה הר' דוד אלפראון ויל בעתathy סטוק על שלחן חותנו ה'ק' מラン הריוינער בס'ג' באה לו פקודה מאבי ה'ג' ר' יעקב יוכפָּף אלפראון טב'ד שימע לעיר ברادرשטיין להשתתח שמה על קבר זקינו הה'ג' הר' משה חריף וליל'ה שהוא ה'י מנכדיו לבקש שמה על איזה ישועה שהיה נזרך לו. שהיה קבלה אצל זרעו שעדר עשרה דורות אם היה נזרך לאחד מזרעו איזה ישועה. וביאו להתפלל על קברו והוא נושאים בה' והנה הר' דוד מאר ה'י חפץ לקיים מצות אבי'. אך לא ה'י יכול לנלוד לפניו חותנו ה'ק' שרצינו ליטע לשם שהוא גנדי המכבוד. והגב לים' באמצעות השבוע ולבוא על ש"ק בחזרה בכדי' שלא יהיה נודע מנסיעתו והזירתו. וכן עשה אכן איתרמי ל"י אונטא

— הוֹלֵדְתָּן —

אמרות מהדורות מקדוש ישראלי

עמלק וכו' ישב ממנה שבי ופרש"י שם כיוון שמת אהרן נסתלקו ענני הכהבורה. וקשה לו. מרווע וה נסתלקו עננים בטיחת אהרן דוקא. זאת וודע אחרת. ומה נקרא שם ענני הכהבורה. ולא עננים סתם והשׁב לו מラン. כי הנה ידוע מה שכחמי המתקר שמנוף האדם עולים תמיד מラン זלִילָה ותתחפֶשׁ. ושאל שאלו כי קשה לו על פרש"י בפ' חוקת על יובוא

א' בימי מラン הריוינער נמצא ערל אחד מלומד מאר שהתלמר נס בלוימודי העברים עד שהי' בקי בתנ"ך ופירושי. וכי אשר נשמע מנויל חכמת מラン זלִילָה. שMRI'ה הארץ הדרתנו. אמר הערל הנ"ז אני אלך ואקפקנו בשאריות. ובא אל מラン זלִילָה ותתחפֶשׁ. ושאל שאלו כי קשה לו על פרש"י בפ' חוקת על יובוא

בעוולם. כת הא' הינה האנשי חיל הנלקחים למחנה הצבא *) והכת ה' חפין נזק אין אשטעקין ומאמינים בו.

ג' חשבתו רדכוי. בעזה' במחשבה טובה – בשוה ואשי' דגלו אל עדותיך:

ד' מה שהעולם אומרים שהאדם הוא כמו זיגנער. אמר מאן הריזינער שהענין הוא כי האדם צריך להיות ולהתנהג כמו טורה שעוטה שתולה על הכלול והולך אנה ו安娜 וכאשר חז' נופל השדריפה בביהו כל עוד שלא הגיע האש להזיגנער עצמו אין לו שום עסוק בהשדריפה והוא הולך כדרכו אננה וAnna. בן צרי' להיז' האר' בעעל' הזאת כל עוד שאין מגיעים היסורים להגוע חז' יהי' תמיד מקבל אותם באהבה, ובאם חז' מגיעים היסורים להגוף יוחק באמונה להשיות ויתפלל אליו הצלנו נא. (בם' מכתב אל').

ה' פ' בא בתה' מאן הריזינער בעיר ראדיוואן. והאפסו אליו צאן קדרשים. וה' שם אחר שהחדרים הריחו בו שלא היה לבו תמים באמונה ה'. אף שלא היה ניכר בו כלל. ובש' שבת מאן על שלחנו התהיר ענה ואמר הנה באים אצלי בעל' העברית חמורות נואפים וכדומה ר' אל' אבל אבני הוא אבני ואני מבבלים אותו**). אכן אם בא אצלי איש שיש בו שמן מינות. זאת ר' ואכל לסבול כלל. ומלבלב אותו מאר***).

אמר

הגה אם יתחברו שני בני אדם שאוהבים וא' יתערבו האידים הנ'יל ויתלכדו יהדי' האידים הנ'יל עולים כ' א' לבדו ולא יתערבו יהר. והגה ירועם דמדתו של אהרן ה' אהוב שלום ודורף שלום והמשיך אהבה יירועה בין כל ישראל כמש'ב אהון שם ישראל. פידשי' בלב אחד כאיש אחדר ומטילא היה האידים של כל ישראל מתערבים ומתקדים יהדי' ומהבל והאידים הנ'יל נעשי עני הכבור וזהו ה' כבוד לישראל אשר ס' רבו אנשים יהי' בינויהם כ' אהבה ואחותה אבל ביוון שמת אהרן נפסק אהבה הגדולה שהי' בינויהם. ונסתלקו עני הכבור שנעשה ע' מדרתו של אהרן.

ב' פ' אמר מה אתם סובדים אשר הריש ברינוי הנזכרים בשם ניטין פ' הגזקן ה' אנשים קל' הדעת. לא. האנשים האלה ה' גדולים רק ה' חסר להם אמונה חכמים מי ה' או צרי' הרור התנאים והאמוראים. שבדור הזה שרצו להכנע א' ע' תחת השונא והני ריש ברינוי לא רציו לשטוע להם והי' בהם ב' כתות כת אחות יוצאה לתרבות רעה לנמריו כת ה' לא הרישעו כ' אבל נעשה מהנגידים נגר צרי' הדוד. ונפסק דין במרום אשר קורם קע' הימן יבואו בגולגול להעלם ויהי' להם תיקון. וב' הכתות נמצאו בעת

*) בס' שני המאורות מהק' הר'ש מקאניקא וליה כ' אשר אנשי הצבא באים לתקן חטא אנשי ברינוי שמסרו ונפשם לצבע שלא בראשות חכמים ואסיטן לזה כי בעת יש להם אבונת תכמים פא' –

**) בנועם אלימלך פ' שלח. עד' שטעתי מרבי ומורי הנanon וכו' כמייה דוב בער דק' ראנונא ג'ע ולא הסריה בשור קודש מעולם וכו' מי שהואبشر קודש. שהוא צרי' גמור איננו מסריה טע. למ' אף בשחוא מס'רב עמהם ומדבר עטם וכו' .

***) בס' קדושת לוי פ' שמות – כ' הצדיקים הגדולים נחטלאים מאר ואעם יכולות לסבול בל שיהי' אדם בעולם שלא יאמין באמונה שליטה בדבריו השית' –

שייח' היקון למשמעותיהם. ואם יחי' תיקון נ"כ לגופותיהם. שיוכלו לעמוד בתקה"ט. וואו בעולם העליין. אשר אף' אם יבואו עליהם יסורים קשים. עד ביאות המשיח. באם ח"ז לא יוכן בנו". ויבוא עתה. ואפי' אס ישבנו יסורים עד עתה. אינו מספיק שייח' נמחל להם עונותיהם. ונמ' נהנים הקשה. לא יוכל לנצח עונותיהם. והתחליו לרבה הנגה' השוהים יש באדם. והנשמה היא חיך אלקית ממעל. וכך אעפ' שהגוזם לא יספיק להגוז שיעמוד בתחה'ט עכ' פ' הנשמה מובחרת לתקון. בי חלק אלקית ממעל. לא טוב' להיות אבר ח"ז. והתחול הצריך הבול מדור הווה. לבקש רחמים עליהם. כי בכל דור יש' רבי איש'אל. ובבל דור יש' צדיק הכלול ס' רביה. והוא מחייב ש' ט' רב'ו שורש איש אחר. והגעלה שבאיש הווה אין באיש אחר. כי יש אנשים בעלי זרקה במינים. ואינם ורייט במצוות הכנות אידחים — וועל' שוראים במצות הכהנאות ולא בצדקה. והתפעם בו. כי זה לפ' שרשו שנתקח ממן. והצריך הכלול שבדור יש' בו מכל המעלות שנמצא בישראל ב' ב' רבוא בכללות כל המעלות נמצאו בו. וזהו בח' משדרעה'ה ששלוק ננד כל ישראל. והצדיק הכלול הג' שיש בהדור יש' בו מעלה אחת. שבלא המעלה ההיא יכול נ"כ להיות צדיק הכלול רק שיש בו מעלה הווה ג'ב. הינו בח' של אבא'ה. הנם שהעיר עליו הש'ת של'א יצא מרצו רגע אחר וג'ך אלקי אברהם. ומכתמו מעניין המעשה

ו אמר מה שמרגל בפי העולם. ניט צי ניען אין ניט צי פארין האט מען ניט קיין חרטה. חרטה הינו השובה או מען ניט צוישען חסידים אין מען פארט ניט צי קיין דעבין האט מען ניט קיין חרטה הינו השובה כניל'. ואמר כי זהו כי הפ' מהוויל' כל הנדר מלכיזרו. הינו כי איך נעשה גROL. הוא מהכיזר — מריבוק חבירים שלומר עצמו מתרות מוחות שרואה מהכיזר. יציר גROL. שיש לו יציר גROL — הוא ממנו שהוא נפרד לעצמו: ז' אמר העול' אומדי' כמספרדים במוציאק מבצע'ט היה בגילה פרנספה וכשדברים מהה'צ' ר' זוסיא זי'ע ומאה'י הה'צ' ר' אלמלך זי'ע מאחר מהם הדא סנולת ליר'ש ומאהר מהם סנולת לבנים ע'ב'וסיים ואני אומר כי לא רודק מהצדיקים הניל' ולאו דוקא במוציאק ולאו דוקא להני מיל' הnil' נפי' מכל הצדיקים וכל ומן שمبرברים מהם הוא סנולת לכל רבנן. ח הדולך ואני עישה שבר הליכה בידיו פ' א' אמר מאן וליל'ה דהפי' הו ההולך ובא להצדיק ואני עושה הינו שהצדיק אינו יכול לעשות לו שום טובה. שבר מה שבר יש' לו. הליכה בידיו. הינו שבבא להעולם העולין יש בידו וברשותו לומד שרצה שילובתו אל אותו צדיק שהלך ונסע אלו בחיו:

ט' פתח ואמר *) הבעית האחרונים שייח' קודם ביאות המשיח. חטאו כי' עד שנכנטו במ"ט שעורי טומאה והתחילו לדבר מהם בהעולם העולין. מה יחי' התכליות ובאיו יסורים ותכפרו עונותיהם

*) כס' אוור לשמות פ' נזכרים ששמעו טבו ה'צ' מלובלין וצוק'ל — שםם מרבו התק' רבי ר' אלמלך טליוננק וצוק'ל שבדורנו כולם נקראו בעית וחשית ברוב רהט'ן' מקובל אונטו בתשוכ', אבל דהארם היה מרד התשוכ' כי מתחלה עם יוראה אבל הקב'ה נתן את'כ אהבתה ושטחה שייח' זיגלו ברעדה ע'ב' .

מה היה כן אין אדם פשוט יכול להבין זאת. וראה הצrik ברוח קדשו שנם יסורי הדעת קשה להם והרבה שנים צוריכים לסבול. ורצה הצrik לעשות עוד עצה בכלל בכדי להקל מישראל שיה' להם יסורי דעת קלים ובטעות שנים. והшибו לו מבחן של מעלה. שהוא בעל הרחמים בתפלתו — אכן אנחנו שאנו מבני מרה"ד בשנתפלל עבורים באופן הניל' יכולות להכריח מרה"ד מכ"ד שי' מעלה. ומרה"ד מכ"ד של מטה שיטכוו למרה"ד של צrisk הבלתי. לפניו שהטורים שיבאו עליהם יהיו קלים ובשנים טוענים. ולאנשים פשוטים אין יכולים להבין. מה התעם שאנו יכולים לפעול נ"כ. אכן המעלת הזאת היא חסרון מצד אחד. כי וזה שאנו במדרין גבורה. כשהואים אנחנו עונותיהם אין אנו רוצים להתפלל עליהם. מלחמת מרה"ד. لكن צרכיהם אנחנו להתפלל שישפיע עלינו מרת הרחמים של צrisk הכלול כי זה מדרון של הקב"ה נ"כ. ולהצrik צריך נ"כ לובות במדת תוכה ע"ז התקשרות מע"ט. ובחנם אין זכות לטוב. אפי' הצrik ובשנואה למירה"ד נהי' ככלים בשניהם יתר נבורה ורחמים — הנם שאנו במדרין נבורה. ונהי' מטונים על הדין. עכ"ז אם יהי לנו יסורים מזה שצרכיהם להסכים אל הדין מלחמת שיש בנו מרת הרחמים נ"כ. ומנודל רחנות על ישראל וגם כדי שלא יהיה חיו להקב"ה יה' יסורים מישראל — נתאמץ בתוקף ועוז להתפלל עליהם באופן כוה ומלחמת שאנו מטונים על הדין יעוז לנו השית'. ונעשה טוב לישראל שיסכלו יסורי דעת קלים

* ב' התניא מהרב באגראת התשובה ביסורים קלום בעותה ניצל מדיניות קשים של שעיבם כמשל הילוך והעתקת הצל הארץ טفح דפי הילוך גלגל השם ברקיע אלפיים מילין וכו'.

נדולה משל קדושה שלנו. עכ"ז לטובת הרור הנ"ל בשיאו לנו הש"ת מדרת החמד והרחמים נהי' ביעקב בחיר שבאותו, והצדיק הכלל מקבל ע"ע שיטולך מוה העולם קודם הומן בכרי שטחתו יכפר על ישראל. ושלמה הע"ש הי' בולל טבורה וחסר, ועבד הש"ת בוה האופן. והועל לנשטת הנדחים שייה' להם מעט שנים ביסורי רעה קלים. מחתמת היסורים ומעט שנtan להם מתנת חנוך. ואני ג"ב מבחני שלמה עה"ש יכולן לחייב מריה"ד של מעלה ומטה"ד של ממש שיכומו למורה"ד של צrik הכלל — והוא נתן חכמה לשטמה הינו שיכול לכוף את מריה"ד שלו ומטה"ד של מעלה שוכרחו להסכים למרתoir של צrisk הכלל בnal. ושלמה הוא משיח. — מליך.

קלים ובשנים מועטים. ולא יכול הב"ז של מעלה להשיב לי אין רוחם בדין. והוגם שהקדושה של הצדיק המכול גדול משלי'נו, אכן לעוזר להדרור זהה אנו יכולים יותר ממנו וזה בחו' יעקב ע"ה בחור שכנות, וגם שהקדושה של אבותוי הי' גדול מקודשו לשם עטרו בנסיות והש"ת הראה לאבות כל הדורות עד ביאת המשיח והתפלל יעקב ע"ה על הרור הזה. ואמרו לו מן השיטים אין מרחמים בדין. ויצחק לא רצה לחתפל עבורם בי' הי' טמדרין נבורה ויועא"ה הי' נכל מחסיד לבוניה ורפה"ל וערהר לו הש"ת. רק באופן שנם אנחנו נתפלל עבורם. מחתמת זה הי' יעקב בחיר שבאות. הגם שקרושה של אבותוי הי' גדול מקודשו — ונם אנחנו הגם שקדושה של הצדיק הכלל

על עניין קין המשיח

שהרב תלוי בתשובה. ועכ' אמרו הקדמונים זיל ב"א על זמן אחר. והוביח בן מן המקרא כי באמת יש רמו חוק על כל הימים האלה. רק אם הי' עושים תשובה הי' באמת הגולה. ויתרי רצון שייה' באמת הגולה בב"א:

יא פ"א אמר. הצדיק הוא כמו העירק של האילן. ואנשי החרדים הם במו ענפים *) ובמו שאם נפסק ענף אחד הוא באב להעיקר כמ"ב אם נפסק אחד מצדיק זה לנפשו לאחר — וכי בצדיקים אחרים דהינו במזו הצדיק מAffected וזרוי הצדיק מטהשרגבי. אבל אצל צי מיר מעג

יעניין קין המשיח. הלא נראה בכמה מקומות בספרות הקדושים, נאמר רמו על קין ביאת משיחנו וכולם הוביחו מן המקרא בירוע וטהתימה היא זה מודיע לא בא עוד באות הימים. וזה אאל שלא ראו האמת ח"ז. אך העניין הוא דהאמת אשר זמן ביאות משיחנו הוא בכל יום רק דהרב תלוי בתשובה במאמר חז"ל ששאלו אמתי אני מר. והשיב היום אם השטע בקולי. וזה ירוע דיליבא טורי לא רמי באורייתא. ולפ"ז מה שאמרו שומנו בכל יום טמילא רמו חוק בתורה על כל יום ועל הקין רק

* בתקוני זהור תיקוני שתיתחה רבא אילנא ותקיף (דניאל ד') רבוי רבוי אנת הוא אילנא רבא וכו' בענפין דילך דאינון איירון קידישין כמה ענפין שרין נתן בנשיטין קידישין וכמה בני נשא לחתא יתרוגסין מהאי חבורה דלק וכו'.

ימי שבתו אצל אדמור' יצא עלי' קול בעירו שנפטר לעלמא דקשות. והשיב מרטן זללה סערצי סערצי. האמת דאך נאר נילעבט דיא צייט וואם ביטט גיוועין אצל.

יז ב' בית אהרן על פ' אבות מהרב מאוטשאקוב. כ' שמעתי מהה'צ מרzion זללה שכמה בגמר התיקון יהודע של הרבנים שעברו הוא מהאל ארין על כל המעשין. ומשפט הרשעים. על שעשו רצון עצם. כרעת הרובטים בעונשי פרעה ווסף דבר שלב הנשנות יוכבו. כי לא ייח מטענו נרח. ולכך אמר הגביה לעתיד מוחין גדרלות צרייך לשוב בתשובה שלימה

ויח פ"א בע"ב בעית שגנום אל השלחן. בא באימה ופחד וישב על מקומו אצל השלחן. וורך את הפישקיי בחוקה ואמר רבש"ע הוועינו בין בהמות ועופות. והחסידים שיישבו שטה חיל ורעדת אחותם. אח"כ אמר. רבש"ע למשפטך עמדו היט. היינו ישישראל עמדו היום לשפט אותך. כי הכל עבדיך. היינו כל מה שבא עליהם. מהגלוות והרחקות. הבל מלחמת שהט עבדיך.

יט ופ"א כשהי באומניין בריה בא ישב על השלחן באים גROL. והתחילה לומד אס לבנים אם בעבדים. פ"י השית' אמר לישיאל. אם תזוי לי בעבדים נאמנים לעבוד אותי. או אהיה לכם באב לבנים. וישראל אומר לחשית אם היה לנו באב לבנים נזוי אנחנו בעבדים נאמנים לארוןיהם. ופסק — וישב בעומק מחשבותיו החתוריות. מליא פחד מהדור נאנו. ופהה ואמר רבש"ע אני מכיר אותך זה שלושית שנה. שאתה מנהיג את העולם בדין. נא האמת עפים ניט נימאכת. אני אומר מושב שתשפייע להעלום שפע וברכה וכל טוב ואז היה ישראלי יכולן לעברך בהרחבת ואם

מעג מען זיך אפ' ריסון פין אללו מפני שאני שם הו' שנבל בו י"ב צירופי הו' סדרן.

יב ב' צמח צדיק מה'צ מיווניצא שהי חתנו של מרטן מרוזין זיע' ב' בוה'ל חותני הה'צ ה'ק' הי' רגיל לספר בשבת הגנול שהי' רב אחד שהי' רגיל לדריש בשבת הגנול לעשוות תשובה. ובשבת תשובה היה דורש כה'ל המשמשי כל' חרם והי' דורש טוב לעמו. כי בשבת תשובה צרייך להוות לב נשבר ונרכבה בשבורות כל' חרם שידע שהוא חרם מחרמי האדמה. אכן בפכח שהוא מוחין גדרלות צרייך לשוב בתשובה שלימה

שהי' פה סח לה'.

יג אמר בליל יה' ננד' עבודת הה'צ מבארדייטשוויל ולה' יש צדיקים שעובדים להשית בהעבודה בכל האבירים אשר נראהיה העבודה על האבירים. אכן יש צדיק שריא בא'כ מחשית שריא מפני הנהוף שם אבר מלחמת יוראות בעבודתו. יד' ה' יספור בכתוב עמים. אמר היינו כמו הנאלן לא שוה כלום סוף החשבון רק בחלתו. אכן אם הזרף להנאלן את אחת בסופו יעשה מההנאלן חשבון גדול. במ'כ מצוה בפני' לא שוה כלום. רק כמו נאלן אכן בשatzוף אח'כ להזה מצוה ומהשבה טובה בליפני' עליה כל הנאלן לשורשן להצטרף לחשבון גדול.

טו אמר שהרובי זיל הי' ראוי להיות נואל צרך שהרי חיבר חברו על כל הריניים שאין נהנים בזה' ריך לימות המשיח אלא מפני שהדור לא הי' ראוי לך. ע'כ בא הראב' ז' ועשה השגות עליו.

מז איש אחר מחסידי אדמור' מרוזין זיע' ספר לפני אשר במשך

כב בם' מוגלה עמייקות החדש מינ' אדמור זיע' שלא לויין' בירלה עד אחר נ' שעות עפי סייד ורבנן יעסוק בה תורה בתוך נ' שעות ואחכ' ישן עיב' זאנני שמעתי מהחכירים ששאלו אותו איזה דרך ישדה יותר אם לאחר בירלה לשכיב ולעסוק בזורה. או להקדם לרישון ולקיים בבוקר השכט. והשכט. מוב לקים בבקך אאן אם ח'י בטוחים שיקם ווראי ודיל' בגן שמעתי ברובעניא. ע'ה' שם אריאש אחד שה' נסחרו מכח התעצים להיכילט יראניציג והר' מסתופט באצ' מרמן אדרמ'ר טרווין זי'ע. פ'א שאל לו הר' יוניגער היכן מחשבותי יותר מהירם ונוקים. בשבחו בבותי או בראניציג והשכט. תחמיד לפלא לי אשד בשבחתי בראניציג לרגלוי מחרדי ושם המקום פרוץ. ירוכב דיטשען. ווראי ה' זעיר שם. עב'ז' מחשבותי שטה יותר נקיים. מאשר בבותי להשכט טרן זוללה. סיבת הדבר מהמת שהתקדשה שמה נגיד' מאר ואין דידש לה. עיב' אם התמצא איזה יהורי ודי' טי' שיחי', אהחות בי' ביותר:

ואם אין אתה רוצה לשמוע לי. מה אני
עשה בונה העולם.

ב אמר בוהיל עם דארפ קיינער ניט פארין לאָרֶץ הקדושה נאָהָר דער וואָם פִּיהְלַט דעַם טעם כטו הַצִּדְיק ר' וועלוויל. אודער אוֹז אַיְוד וואָם וויל דיינען להקְבִּיה . אַיְינְכָּן קעַן ער ניט מעג ער נס בְּנֵי פָּרָאַרְן עֲבָד.

בְּאָעֵפֶר וַיֹּאמֶר קֹן אֵל ה' גָּדוֹל עֲנוֹנִי
מְנֻשָּׂא . פְּרָשָׁיו וְל' בְּתִימָה אֲתָה
סִיבָּל עַלְיוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים . וְעַוְנִי אָל לְטַעַן
אָמַר מָרֵן זֶלֶלֶת הַהְפִּי הַוָּא כֵּךְ אָמַר קֹן
לְהַקְבִּיה . אַמְתָה עֲשִׂיתִי עַז נְדוּל הַגְּנִתִי
לְאִישׁ — אַכְל אֲתָה ה' אֲשֶׁר יִשׁ לְךָ מְדָת
נְזֹשָׁא עַז וְאֲתָה אֵין סָופֶר . וּכְיֵגְדוֹל עֲנוֹנִי
מְפֹדְתָךְ נְשֹׂא עַז . בְּחִמֵּי אֲשֶׁר אֲתָה ה'
סִובָּל עַלְיוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים וְאַין קָצָן וְנִכְלָל
לְנְדוּלְתָךְ וְמְדוֹתָיךְ . וְלַעֲנוֹנִי יֵשׁ גְּבוּל . וּזְהַיּוּ
פִּי גָּדוֹל עֲנוֹנִי מְנֻשָּׂא הַיְינוּ מְדָת נְשֹׂא
עַז . מִיד יוֹשֵׁם ה' לְקַיֵּן אֹתָה . זֶה הַמְּרָה
נוֹשָׂא עַז . עַז ? *

לשםך עדרת

שעשה סעודה. וכו' ואמר קשה עלי פרידתכם. עצרו עלי עוד יום אחד. ואמר דהרי פירתכם שיחי ח' איה פירוד בנייכם זאת קשה עלי. ע"ב ב' ו' ומתחברים יהר' ושותים ואוכלים יחד באח' ומיב'

כד אמר על המנהג ירושלמי שבשמע' ז
וש"ת מחברים יהדיום עם בני'
עם לומדי תורה ופישוטי העם וشمוחים
יחיד בשמחת התורה. דהנה איתא במדרש
והובא גם ברש"י הקדושה מש"ל למלא

* בעין זה איתא ב'': העקרונות כמפורט ד' פ' ב'יא וויל' שקין אמר לה' אמר שעוני היין כי גודו שא"א ליטחן א"כ יהי כתה להטוא יותר גודל מכך השית למחול וזה א"א כי כתה השית גודל לבביה וזה שאטרו חוויל (סנהדרין ק"א) אמר קון לפניו הקב"ה רבש"ע אמר פוכך עליונות ותורתוניות זעוני א"א לסבוג. עי"ש - זכי ד' רבנו שפי "מנשוא" היה ברוח נושא עון ליהה שם - ב' ויום ה' אותן. הוא מתודיש תורתו של מרטן ושותפים יוסק.

מן את האיש הנ"ל. מדוע שוכם בוהה, והשיבו אותו החסיד שככל כוונתו בוהה לשם שמים. וושאל אותו הרב מן ויע' אם בקי הוא בטוב הוכמה זוata ויאמד כי רכש לו ידיעה גדרולה בוהה. וושאלו מהן, אם כל בעלי התכונה הולכים בשיטה מן. והשיבו אחת בחכמה זוata והשיבו החסיד לאו. כי יש כמה דעתות שונות ושיטות מתחלפות, וזה אומר באה' ובאה' ומופת לדבר' ובאה תוכן אחר וחולק ע"ד ומביא ראי' ומופת חותך לדבר'. פתח מן ואמר לפלא איך יכול להיות הדבר שהוא יבאה מופת חותך שהגנלים סובבים כדברי' והשני יבאה מופת להיפך. אכן האמת היא שהכל תלוי בהצדיק ובכשר הצדיק מנהיג א"ע בן סובבים הגנלים ומערכת השמים. וכאשר הרץ הרבירים לפניו בנו ארמוריך ראי' מס'ג זי'ע. אמר שהרב מבהיר התקוני וזהר (תקוני תשס"ר) צדיק הוא רקיע^{*}.

בchap"א ספדו לפני שהה'ק מבארדיותשוב ה'ך לחפש מליצה על ישראל, ועمر ברוחב ותנה איש עני אחר רץ ותו'ת בידו לילך לכהנים לחתפלל. והוא היה ימי החורף. והקור הי' חזק. והוא ה'ך ערום ויחף. ומתחלה מפני הקור הגודל והרב הק' מב"ד העמידו ושאל אותו בני למה אתה רץ בהקוך הנדר. מוטב שתשב בביותך. ולא תתפרק מפני הקור. ענה אותו הבוחר הנ"ל. אני ציריך לחתפלל. אמר לו הה'ק וכי איןך יכול לחתפלל בביותך. השיב הבוחר. אבל בית התפללה אשיג לשמע קדושה יברכו. ותחילה הה'ק מב"ד לצעק רבש"ע דאה בנין עד כמה הם חזקים בעבודתך כי אני כמה פעמים

וחיבה. ובזה ניחא מהראיהה בגמ' (שבת ל"א) בעכו"ם שבא לפני שמאו והלל. ואמר גיידנו ע"ט שחלמدني בה'ת כולה על רגל אחד. הכוונה בזה דהנה כל החגיגים ומועדים שישראל עושים. יש מעם בתורה עז', פסח וכבר ליציאת מצרים. סוכות כי בסוכות הושבתי את בניי וכן כל המועדים טובים אבל על שם ע"צ אין להם טעם בתורה. והנה אה"ע אין להם טעם על חניהם רק שעושין מה שישראל עושים — וזהו מה שאמר העכו"ם הנ"ל למדנו כל התורה כולה היינו שחויפות בכה'ת ולא מצאתו טעם על הרגל האחת היינו חן שם ע"צ שנקרא רגל בפ"ע ואני מתמה על הרגל הזאת. והшиб לו ה'ל מה דעתךبني לחברך לא תעביד שהרגל הנ"ל הוא מחתמת שקהה עלי פרירתכם בנכ'ל שישראל יתחברו ייחדיו ויקימו מה'ך לרעך מקום.

בזה זאת התורה לעלה ולמנחה. לחמתה ולאשם. אמר מן שהכל הולך אחד מהמשבה. יש שלומד תורה. ואצליו הלימוד. נחשב כקרבן. עלה ומנחה. ויש שלומר. על אופן שההתורה לו לחמתה ולאשם — ע"ד אומרם זיל למיטינים בה וכו':

כו ואכילת — ושבעה וברכת . אמר שהפי' היא שתהיה שבע מהברכה

וזהו החיים שלחתם:

כו שמעתי מפ"ק של ארמוריך הק' מטשארטקוב שליט"א. שבימי זקנו מן הריוינעדי הי' אחד מאנשי חסידי' שעסוק בחכמת התכינה ולהחסידי' הוין הרבר לור נחשב. לעסוק בחכמת זו. ויספרו הרבר לרבים הריוינעדי. וישאל

^{*}) בם' אולמה טהרים קארדובורא. כי אטנט פרטיות הצדיקים בכל דור ודור הי' משניות הgentaga בפי מעשיהם ומהשכחותם במרקבה העליונה והשכינה משנית בשובת הצדיק וכשרותו.

בית ישראל

זהה. מה עשה הבה"ב העשיר להענין זה שהויק בידים ממייד ולא בשונג. נטול מהענין את הבוגע מעל ראשו. ומשרתתי וב"ב צעקו עליו מלא. כי על היוק גדול כוה יקח את הבוגע של עני ששוה שני פרחותות. השיב להם הבה"ב אל יחי' לכם לפלא כי אני ידעתי את כוונת הענין רק כל כוונתו לא הי' רק על הבוגדיל כי העני הנ"ל אין משיג כלל את שווי' מהמנורה והבענדייל אין שוה רק כפי שווי' של הכווע שלו. וסימן בר"ק והוא הפה' כי אתה תשלם לאיש במעשהחו. כי כשאדם עושה עבירה ח"ז פוגם בעולמויות עליונות. ומשבר העולמויות העליונות היקרים. אבל כוונת האדם לא ח"ז לפגום בעולמויות רק לתענוג שיש לו בעה עשיית העבירה. ומשלם לו השית גמilio כפי הפי' במעשהחו ולא בהוקי שעה בוה בעולמאות. היש לך חסד גדור מוה.

לא **בם** **מכח** **אלֵיכָ** **שם** **מִפְּקַד** **אדָמֹן**
מרזון ז"ע עוד בשברנו ברזין. ע"פ צדק לבשתי يولבשנו אמר אף' צדק היינו צדקה שתוא מלבוש חשוב. אשר בכוכל בעצמו לביש בו שנאמר يولבוש צדקה בשירין אף' מלבוש חשוב כוה צדיק האדם ללביש רק כמה שיעללה עלי' כמדתו ומדרגותו ונשתחו. ולא יותר וזה שהייתי ביכולתי ללבוש כמדתו ולא יותר כי כאשר אדם ללבוש כהו אורך ממדתו בורואי יהי' נמאם בהליךו ברеш וטייט כאשר יסרח סרח העורף וד"ל וזה אמר

על אדם גדור מאך

לְבָ **בְּאֲשֶׁר** **חִילְוָוָו** **לְעַסְוק** **בְּשִׁידּוֹכָו** **בְּנֵי** **הַקְּ**
רָא' **מִסְ'ג** **זַיְעָ** **עַם** **בְּתַהְזָ'**
ר' **אַהֲרֹן** **מִקָּדְשָׁי** **וְלְהָהָה** **וּבְאוֹתוֹ** **פָּרָק** **עַד**

ה'י'

פיניטים רציתי לדרכו שלא ירך ריחתפלל. והוא ר' שמע אליו ע"ב. אחר טיפוף המעשה ענה מון הריוינער הלא מקרוא טפורש ה'א הי' אתה מול העם. נפי מול לשון ננד לנגוד אותם ולדוחותם מעובדה ה' וهم לא ירצו לשמעו. אח'ב והבאת אתה את הדברים לפני אלקים להמליך טוב ולהזכיד זכותם לפני ה'.

כט פ"א בא לבית מדרשו ומוצא את החסידים יושבים ושותים וייש יברכים ואיז' לחיים באחבות רעים אהובים ושב' א' אותם אם נזהרים לשותות י"ש עם פארבייסן. ואמר בשם הבעשט כי אם נזהרים שלא לשותות י"ש בלי פארבייסן נזולים מכל המכשפות. ע"ב ואני אומר כי בזה נזולים ממיתה קודם זמנו וממתה משונה וממתה ע"ז עכום ר'ל.

ל' לך ה' החדר כי אתה תשלם לאיש במעשהחו. וקשה אם משלם לאיש אחד ועפי' משל לפוחר אחד עשר שנגע לנוראים והביא מגורה טוביה ויקרא ותלה אותה בהholm ביתה הפניות והביא אומן אחד ועישה מבינה בכוותל שע' המשחה (בענדייל) יכול להגביה את המנורה להזרודה בבל עת שרצה. פ"א בא עני להזרודה בבל נרבה והסידר לא הי' בחדר והוותב בעינוי הבוגדיל מהמנורה. כי להמנורה עצמה אין לו השגה. ולכך הצבין מביטו. וחתק את הבוגדיל מהבוזל ולא ידע העני כל' אשר הבוגדיל קשור בחמנור לטלעה ע"ז מכונה. והיכף נפלת הבנורה היקרה. וכאשר שמע הסוחר קול השבירה מהמנורה היקרה. שאין נמצא במוחה בכל המדינה. ובא להחדר ומצא שעוני אחד עשה לו היוק גדול כוה וכל ב"ב ומשרתתי נבהלו מוקל השבירה מהכלי

לד אחד פטירות ה"צ השרכ מטערלךך. ובאו החסידים שלוי להסתהיפ בצל קדרו של ארטומ"ר הריוינער וכאשר באו פעם הראשונה אצלו אמר להם, הנה כשבא מ אל הרבי השני הויא כמו שנשא אשה השני שב"ז שאין נשכח מטענו הראשינה אין יכול להיות האהבה עם השני". כך כשהנוסעים אל צדיק חדש צדיך לשכוח מהציג הרាជון. אח"כ באו אל השלחן. אמר מון הריוינער בת' יומנו מרושים אורם. הינו אותו החסידים שאומרים שבבים הראשונים הי' צדיקים ייעשי אין. אח"כ אמר אבי וללה אמר עלי שראווה אותו במלבוש עם כפתורי והב. אפשר כיוון בוה אלכם חסידי טערלךך.

לה בשבת הראשון שבא מון מרונו לעיר סאנגראא בערבו מארע רוסיא והי או בע' קרח. ונחטאפו מרובות אנשים רבים וגם שליטים רבנים ונסואי עדה. קיבל פני קדרו. והוא הי' סניר בחדרו. ולא רצה לבנוס אל השלחן ונכנס משמשו אצלו. ואמר אליו רבנו הלא כמה אנשים חשובים וספונים. נקבעו ובאו להנות מי' קדרו. ולמה ישתר א"ע רבנו מהם. והפץיר בו, ונכנים אל העם. ופתח פי קדרו ואמר שבתא טבא. פילישע חוויתעלךך. כן אתם חולוק על הבדיקה ולודתகות על בראשי. הנה איתא בגמ' ב"ב ד' ע"ד גבי רבב"ח דאמר לי' האי טיעא תא ואחותי לך בלועי דקרח וכו' ושמעית דהוי אמרין משה אמרת והורתו אמרת והן בדאי. וקשה דהollow' ואנן בראיין. מאי הלאון והן. אכן חפי' הויא תא ואחותי לך בלועי דקרח היינו עניין מחרוקת קרח עוד ייש נבלע בכל דור נמצאים חולקים על הצידיק ענג'. ואעפ"י שאומרים בפיהם משה ותורתו אמרת

ה"י בחים חייו אביו ה' ר' איש מסטאלין זללה. והוא הי' העיקר העומד מצד נכדו הבתולה. אכן יعن שמן הריוינער דרש שיתן נדוניא סך אלף רוכ' לא פחות והה"צ ר' אשר זללה לא הי' ביכולתו ליתן כוה ע"כ לא יצא הדבר לאור. ובתווך כך התקשר מון עם בנו ה' עס ה"צ ר' יוסף דוד בנו שר ה"צ ר' צבי אריה מאליק זללה. אולם לא אסתיע מילתה. והכללה שבקה ח'י. אח"כ התחליו עוד הפעם לדבר אודות השידוך עם ה"צ ר' זללה. וממן הריוינער הוא באחת כי אם לא יסלק סך אלף רוכ' לנדוניא לא יעשה השידוך. והנה ה"צ ר' איש מסטאלין זללה הי' עני ולא הי' אפשר לו למלאות רצונו. ענה ואמר ה"צ ר' איש זי"ע לכארה קשה הדבר שאיש דך בשנים והוא מון הריוינער יביבר אכפו על איש זקן כמוני. ליתן לו דока אלף רוכ' מאין אקח ליתן לו. אכן טאמין אני באמונה שלימה. כאשר שמעתי מפי קדוש הרבי ר' ברוך זללה שאמר קודם פטירתו. שהוא מניח את העול' על שני בני של הר' שלו מפרבישטש ע"כ מהויב אני לחתאתן בכל עוז לסלק האלף רוכ' ונגמר השידוך הנ"ל.

לג בעת שנטלק ה"צ ה' ר' ר' ר' דק' סיוראן זי"ע באותו שבת בשבת מון הריוינער על שלחנו התהדור היזחיל למד תורה עפ' ומשה עלה אל דאלקים וכו' אח"כ סייר איך שה' שני שטמי הייר והי' האחד צעק בעיר. ובשיטמעו השני את צעקתו. ענהו בקול. אכן בשידך לו וזה השני מן העיר והשומר צעיל כאשר צעק. כניל ואין קול ואין ענג'. אז נודע לו שהוא השני חלף עבר יאיננו:

להתפלל עבodo להרמת קרנו וכאשר בא לפניו ב"ק והתנצל לפניו". ומספר לו מפן מעשה שהי' שני אחיהם דרים בכפר בקרעטשמי בבית אחד. פ"א נתעורר ביניהם מריבה. ופידור לבבות, ואחד מהאחיהם עשה חתונה לאותה מיריעו ובילוי הנשואין עשה סעודה בבלוי נור ומטולות וركידין כנהוג והאח השני שהי' ברונו עמו. הרכך ופשט את בנדוי' וישב עצמו במיטה ויכסה עצמו במכסה על ראשו של א' יראה שמחות אחיו' והי' שמה בעטלו' אחד שהי' פורט על הבנור. ענה ואמר לבעל השמחה. אם תנתן לי מרה י"ש. אדראה לך שאחיך השוכב במיטה. יבוא בתוך השמחים וירקד ערום כל' לבוש. ויתן לך בעל השמחה מדת נכונה מ"ש. והבעטלו'. פרט עלי' בגנו שלו ומר נעים כ"ב אשר עודר את אחיך השוכב וקפין מעל מטהו ובא אל בית השטחה וركע ערום כל' המכניםים. והנה הבעתלו' הניל קרא אל'י' ואמר משהקה עתה תרדך בלי' מכנים. טוב הי' לך של א' היהת ברונו עם אהוץ. ודיהו' מוקד עם המכנים. ע"כ והבן.

לט אמר על ה' ושני תמידים כhalbתם. הדינו שוויטי ה' לנגידו תמיד. ואירך וחטאתי לנגידו תמיד שהאדם צריך תמיד לראות שהי' שני תמידים כhalbתם. מ בתוי' ראניה בלב איש ישינה. ואמדדו זיל' יסחנה מדרתו או ישינה לאחדרים. וקשה למה צריך לספר היסורים לאחדרים. כי מסתמא נשלה לך היסורים מענטשיין" ואתה שלחת אליו פתאום איש שאתה נרא איזה קדשו. ופתאום בא איש שבר הנון להמשכים שנינו אוות לכניםם לממן אדמוני' זי"ע והניחו אותו לבנים בפי שאלאת דשות מקודם. ואח"כ בשיצא. אמר ממן למשמשו למה הנהו לבנים אמר קודם שיכנסו אצלך אנשים צריך אני להכינה שהבריות יהי' נראים אצלך. עפים מענטשיין" ואתה שלחת אליו פתאום איש שאתה נרא איזה קדשי לדראש של סומ' .

לך איש אחר מהמתופפים בצל קדשו. והי' נסע תמיד לממן הדיוינען. ואח"כ פסק מלנטוע זמן רב מtheadת עסק' והתחל שמש הצלחתו לש��ען. וירד מאר. ובצדך לו. אמר גנסע אל אדמוני'

וזהו

אמת. וזה בדאי. שspark בימנים ולכם לו בהיות מפן במעובדו אצל הרב הק' מאפטא. וליה ושבו לסעורה. יזר והביאו מים ליטול ידים לסעורה. וקח הרב מאפטא בעצמו את הכלוי ונטל זרי' של טן הריוינער. וגזה אויה טיפין מטי הרחיצה על בגרי הרב מאפטא. והוא ה' תמיד מקפיד ע"ז שליא ויה' ניגזים עלי' ממי הנטילה. ואחר שאכל פרימות המוציא אמר ממן הריוינער הנה אצל אברהם אבינו כת' יכח נא מעט מים פריש' ע"ז שליח. ולכורה קשה. הלא כ"ב טרח הוא בעצמו ואל הבקר רץ אברהם. בעצמו. כי מצוה בו יותר משליחו ורעה בגין נתנות מים היה כדי ליטול ידיו' ואכן דעתנות מים היה נציבות נתון ויקפידו וירא שמא יהי' נציבות נתון ויקפידו המלאכים. ע"כ עשה ע"ז שליח:

לז פ"א בימי התחלות החורף. בשבעת ברזין בעת שעדריכים הי' מקולקל'י בפרש מאין יוצא ובא. ולא נראו אורחים חדשים בחצר קדשו. ופתאום בא איש אחר שהי' צרי' מאר לאיזה בקשה ונתן שבר הנון להמשכים שנינו אוות לבנים לממן אדמוני' זי"ע והניחו אותו לבנים בפי שאלאת דשות מקודם. ואח"כ בשיצא. אמר ממן למשמשו למה הנהו לבנים אמר קודם שיכנסו אצלך אנשים צריך אני להכינה שהבריות יהי' נראים אצלך. עפים מענטשיין" ואתה שלחת אליו פתאום איש שאתה נרא איזה קדשי לדראש של סומ' .

ה' איש אחר מהמתופפים בצל קדשו. והי' נסע תמיד לממן הדיוינען. ואח"כ פסק מלנטוע זמן רב מtheadת עסק' והתחל שמש הצלחתו לשങען. וירד מאר. ובצדך לו. אמר גנסע אל אדמוני'

שנעשה הדר ופישועים ישלו בת. מחות השערה אחת.

מן פ"א דחקו אצלו אנשים הרבה. וזה עומרם צפופים יכחדקה דבנה. ענה מラン הריוונער מה תדחקע עציכם ב"ב. האם און די לפניכם מה שאתם נמצאים עטורי התה אוחל אחד. אח"כ אמר עוד האם אין די לפניכם שאתם נמצאים עטורי התה רקיע אחד.

הרבי החابر ר' דור אורתינגןארט בפעם הראשונה שבא לפני לפני מラン הריוונער שנסע עם אביו ה"ר י"צ זל. לבוא עוד הפעם כומן קרוב ואביו אמר שטוב יותר לאברך כמוותו למלוד בביתו ולא לבלותותן בנסיות להרבי. ונכנסו אל מラン. להוציא לפניו מענותיהם. ענה מラン בפ"ק. אם כי להם שכט הי' בופתים את בנים להבאים אל הצדיק — א"א שכט טי שפונע את בניו מלנסוע אל אנדריליבן יורד הרוי זה דומה כאלו משליכו להונ האש. להזק האש ולא להונ המים כי פון המים יכולין לצאת ומן האש קען מען ניט ארום :

מה כל שחכמוני מריבה ממעשיו אין חכמתו מתקיימת (אבות פ"ג ט"ט) וקשה הלא מחכמתו המרוכה אין חפרון רק עיקר החפרון מה שמעשי מוטען והוה לי' למיטר כל שמעשו מועטן מחכמתו. לתלות החפרון בטיעות מעשי. ואמר מラン ארטו"ר מדורין בהול אני אומר שם רואה אדם שמעשי מועטן

וזה פ"י הפסוק יורבר אלקיהם הוא מדרה"ז אדם שיש לו יסורים. אל משה הינו צריך שהוא חי' משה לספר לפני הצדיק ומה יצמָח מזה ויאמר אליו אני ה' פ"י בשביב הצדיק יאמר אליו השית אני ה' מרת הרחמים בשביב שלא ובסבול הצדיק היפורים. שאין צורך לסבול^{*}.

מא השיב לאיזה מאג"ש עניין התחוקות של לא יפלו לכם כי באיזה אגנון עומרם להתפלל לפני מטה"ט הקב"ה כל עוד שלא תקנו א"ע כראוי ואני מלאי עון דיל. דינה בתיה כל נשמה תהלה וכי ואטרו חז"ל על כל נשימה ונשמה תהלה היינו כי בכל פעם בא נשמה חרשה שלא מתבלבב ולא מתקללה עוד ובזו הנשימה חרשה יתבלבב.

מב בהקדמה לס' תהלה לדיר על ה' שבת מהרב החابر ר' דור אורתינגן וליה' מוץ בכ"ד כי ששמע בעצמו ממן ישראלי סבא קדישא וליה' על מה ראתה בም' סוכה ר' נ"ב) צדיקים נדמה להם כגד'. ורשעים נרmeta להם כהות השערה. אמר להם הנה כל נסיעון ורביר איסור שבא להאים אינו אלא כהות השערה. והצדיק עומר בנסיעון וכבשו ותיכב נודמן לו נסיעון חדש והוא חות השערה אחרה וכובש והולך עד שמאותן חות השערות נушה הדר. אבל הרשות נכשל בנסיעון הראשון שאינו אלא כהות השערה וזה שאה"ב צדיקים יילכו גם שכובש והולך עד

* בהרלבינג בס' מלכים (א' י"ז) כי כבר יהי' מושנה החותא בכוכות האיש החוב המושבאי אם יהיה האיש הזה מוגער ברע שירה להאיש ההוא. כי להציגו מוגער גמ' על האלטנה אשר אני מתרגור עטה הרימות וכי' ומה הגעד תועליל תפלת האדם השלם לוולטו מפני הצערו על הרע שירה לו. ע"כ ועיין בפ' אנראו דפרקא.

וטהרה ויתפלל בכונה הדואי או לא יוכל חם' לאחزو בה ואיל תפלל ובדרך שהוא רשות מצד הרון בוראי שלא יהיה לו בראי לינע עצמה למלמה ולאחزو בה אולם גם זאת לא העול שנות על התפלה הזאת התגונל וההנפל עלי' ועשה לו אחיה. יען רdem'ם קיבלו עלייהם ישראל לחובה. אח'כ קם הארי' הקדוש צוקליה' ואמר אני אתקן דבר שהי' לו שום בהכרה מהם' ומAMIL לא יה' לו לישב אחיה הינו שלא לרך כלום רק לישב להשיות אלם גם זה בוה חפר וינע ונתרודע לו לתפוס בו אנשים. עד שוכינו לאור המשמש עיר וקדיש משמי' שלח לנו השית' רוח אפינו מшиб'ה' היא העישט' צוקליה' ותיקן דרך כוה שאין אופן לאחزو בו הבעד' וזהו לרך דברים בטלים לمرאה עין ולמשמעו און אנשים וליחד בוה באמת יהודים גدولים וקדושים להשיות זואת לא ירע הביד' ולא ילטוד עד ביאות גו'ץ בכ'א כי יש לו מקום לטעות שם חלילה דברם בטלים וא'כ למה יתפום בוה. וד'ל:

מו' למן הריוינער הי' לו שני אנשים מריטשנאלנד שע' רגילים לנושא אליו ופ' נקריה נסיעתם לרזון דרך משארנאכילד. פנו אל הה'ם הר'ם מטהשאנאליל וללח' וכשנכנסו אצל דברו עמו וספרו לו שנוסעים אל הה'ץ מרזין. וכשנפטרו ממנה ענה הה'ץ מטהשאנאליל לעו כי נסעים אתם לזריק הרוד וכשבאו לפני ממן הריוינער ספרו לו את המאורע שהיו בטהראנאכילד. ושאל להם רבנו

איתו

* בעין זה חטצא בם' אור החיים מהרב יעב'ץ בפ' ו' ש' שם הלא תראה שדרימחו לאילן שענפי' ברובים ושרשי' טוענן אשר סיבת מפלתו רבוי ענפי'. ואלו יתמעטו ענפי' אז טוב לו והי' קיים. ודוק.

טוענן מחכמתו ימעט בחכמה עכ'ל הטהור *.

מו' המיפור הוה ספר החסיד המפורטים ר' ייחיאל זיל מואראשא לפניו הד'צ ר' אלעוז מקאויניז זצ'ל ששמע בעצמו בפ'ק ממן הריוינער זיע' אשר פ'א בא רבנו הך' לבית מרשו. ועמד שם וכל אנ'ש סבבזו ונמ החסיד ר' ייחיאל הניל הי' בתוכם. ופתח פ'ק ויין ויאמר הנה אמרו חז'ל אברם תיקון הפלת שחרית. כי אע'ה ריצה להפריד המט'א פן בני אדם ותיקן הפלת קדושה וארכונה הפלת שחרית לקרב בוה לבות בא' לאביהם שבשים ולהפריד מטהט'א ב'ם. אבל ידוע שהרשע מבתר את הצדיק ע'ב קינא בוה ה'ם ולמד עצמו את התפלה הך' הו. וייש לו שם אחיה. וע'כ יארע שאפי' אם יתפלל האדם מ'ם יכול להיות שי' הכל מצדו ח'ז. אח'כ עמד אבינו יצחק ע'ה ואמר הנה אבי תיקן הפלת ארוכה בכ' עד שקין בא ה'ם. אבל אני אתקן הפלת קדשה מוה קטנה בכמותה היא הפלת המנחה ולא יקנא בה ולא יה' לו בראי ליטוד אותה לאחزو בה. אבל גם בוה קינא ולמד עצמו ואחزو בה עד שוגם בתפלה הקטנה הזאת יוכל להיות יארע שאדם מתפלל אותה ויהי מצדו ח'ז. ואח'כ עמד אבינו יעקב ע'ה. ואמר אני אתקן הפלת כו' שבורה ירדה לה'ם שאינו כדאי לו לאחزو בה והוא הפלת ערבית שאינה חובה רק דשית כמו דאותה בגמ' ורק שהאינה קבלחו עלי' לחובה כמו שנפק בש"ע או"ח וממ'ן אם האדם ירניש א'ע התרגשות קדושת

נותנים אותם לארם בע"כ. הא מוכחה
לקולם אבל לבקש עליהם אינו כראוי. *
מת בס' אמרו אליטריך ששמע טמון ה"צ
מרוין שמספר לאבי ה"צ טמאנליין
וזללה שבימי התק' הר"ט מוטבסק
וללה בשחי' בירושלים ארעה אשר איש
פרתי וחסר דעתה עליה להרחותים ותקע
בשיפר ואין איש רואה והי' השערה להמיון
ישראל כי זה תקיעות שופר המכשד
הגאולה ובאשר הגעת הדבר לאוני התק'ק
הניל' פתח את החוץ והביס לאריך העולם
ומיד אמר שאן שם התחרשות כי בוראי
שם הי' סימני דגאולה בוראי הי' מרניש
ורואה באיר העולם:

ג אדמ"ר התק' תפארת ישראל שליט"א
שבשת פ' יתרו הדר' א
אמר בשם זקנו אדמ"ר מריוין ז"ע על
מה דאיתא בגמ' שבת פ"ח בשעה שאמרו
ישראל נעשה ונשמע אמר הקב"ה ט" גלה
רו זה לבני מה שמה"ש מישראלים בו
ההען הוא ריווע שעודם מזכב מנוף
ונשמה. וכשם שבunning הנוף כל האבירם
שבאדם משועבדים המה להרצין שלו
ותיקף כבעל איזה רצון באדם ד"ט
ליך ברגדי או להניע בירדי א"צ לפקו
עליהם בדברור רק ברגע זו שעילתה
ברצונו איזה דבר יתנווע האבירם אל
אשר יהי' רוח האדם לעשות ולהניעם בפי
רציני. כן הי' מהראו שגט ר' גון תנשטה
להשתמש הרוחני שככל דבר שרצון הנשטה
לעשות איזה מצוה השיך לאוטו האבר
בי

אייה דברים שטעתם מזרוי ה"צ
מטשרנאייל. השיבו לו אשר אמר
תיקון להוות ניעור כל ליל ה' בשבוע.
ענה רבינו הרזינער א על דיטשין יכול
להטיל עליהם שייה' נערים כל הלילה.
די להם שיעטדו בובוק לعبادות הבורה.
אחים' שאלו רבנו מה עוד שמעתם מדורי.
הшибו שאמר כי טוב להתקון. להתענות
בימי שובבים'. השיב רבנו א פלא
מדיטשין רוזים שתיתענו. הלא יותר טוב
לפניהם שיأكلו וישתו. אחים' שאלו עוד
מה עוז אמר לכם דורוי. השיבו שאמר
לייתן צדקה א פרוטה בכל עש'ק. ענה
רבנו א לאישרייטש יאמרו ליתן "פרוטה".
הלא איש דיטש היר' חולץ את כתנתו
עבור יהודו — אחים' אמרו לו שהה"צ
הרב' מישארנאייל אמר ר'ם שנומים
לzechidak הדור .. ענה רבנו הנה העולם
יאמרו עלי' שאנו צדיק הדור ה' יודע שהצדיק
הדור הוא תחת כפות רג' אין איך בין ..
א וורק את ראשו לאחורי' והעמיק
במוחשובוי' הקודושים.

מץ טיפר החטיר המפורטים ר' אהרון
בחארסאן ע"ב"א בא איש והניש פתקא
למיין הרזינער בקובלנא על שאין לו בנום
ר' וזה הפזיר מאד שרבענו יברך אותו
בכקידות וש"ק והשיב לו מון הנה
אנכי עבר בעולם הנשומות שני פעמים
בבל יום. וראה אנכי אשר מ"נת ת"ר
זהילך נכונים לצאת נשמות כלם בעולם
אשר יהי' נטמא להסתכל בהם. והנה אם

* בפס' עז חתים טהרב התק' ר' חיים וויטאל ב' על הנשומות האmortוגות שהם קודם
ביאות הטשיה שהם מסוד וזוהג לאה ליעקב שליטות הדינים ועליהם אמר יעשה הנכਆ שומר
מה מל' שומר מה מל'יה . מה יעשו הנשומות מסוד פירות . אחר חוץ יב' אמר שומר ATA
בוקר סוד האורה ונמ לאה לאיה — אם תבעין בעיו פ"י שאריכים טפלוות יתרחנונים יבקשות
נדוזות יותר מכל הדורות אשר הי' לפניו בדי להנצל מהבל מושך שיבוא בע"א .

אם אין מתולוגים ממנה בחוכא וטלולא. אכן או אם איש יהורי יחוק א"ע בנקודות האמונה ביהו רעם פינטיל' אמונה יהש בתהיר האתניות והבידור האתני זאת וזה יחי נקדא טי לה אלי. ואו באשר איש יהורי יקום בכוקד. ונעבך יאמר מודה אני לפניך. ובתוךך נך שם טרן את ידו הק' על לבו הטהור ואמר בויהלן איך שהקינות המוח שלו יכין את ההפרש ואת ההבדל מני אני עד לפניך. וחוזר מREN פעם ב', ואמר בקייל רם איך שהקינות המוח שלו וועט געבעיך פאר שטיין ההפרש והבדל מני מודה עד לפניך אין וועט געבעיך אין מעטני דעם טלית ותפין חאטשי וויא אוו דיאע תפלה וועט געבעיך זיין רק זאת ידע געבעיך אשר קראפהא דלא מנה תפילין אוו לעצט נידרגין או יהי היהודיה החשוב ומוקובל לפני בויע והטהרה ראשו לאחורי על איה מיניטין ושב לרדרכו ואמר וועט דער יוד זיין חשוב ומקיבל לפנוי בורא עולם. מפני מה כי או יהי האמונה אמתיות והבידור האתני והבחינה האתניות מי לה אלי יהי והדור דראי למשיח אשר ע"כ אמר חכוק הנביא ע"ה אשר צדק באומנות יהו: בעת מלחתה פולין ורוסיה בשנת 1831. למפרט. ביום הוישגנא רבא עמד על טשמרת הקידוש. הטעמיש ר' חיים דוב. כי מעמשו ר' ריב לא הי' או ופתחים נתבחל מאור בראות אשר אדרט'ר' ור'ה. רץ בהיכלו أنها שקו בדור שרעפי' בדרכות גROL ונדרא עד כלות הנפש ורך אצלו. והפסיקו מגורל רבקתו. ולקרו בירו והושבו על הבסתם וכאשר אדרט'ר' נח מעט שאל אה' ר' חיים דוב. אם היה להם לפלא מה שראו בעת שגנסתי לומר סליחות והראשנית והשיב וודאי רבענו כי היה לנו לפלא גROL מה שראינו

כי רמ"ח מצות עשה הם כנגד רמ"ח אייררי שא"א מהרاري שכ' אבר יעשה מעצמו המצווה השוויך לו כנ"ל ברצון הנשמה. אך לאשד שאין אין אחדות וקיים הוק בין הנוף להנשמה כי הימה צדות ולז' כירוע. וכן צריך מקידם התבוננות את תפקודת לכוף את האיברים שיטראו העשורות של הנשמה. אכן במעטן הרא פיני שאו פסקה והוותן והי' הורכבות הנוף גדול כ"ב עד שהאיברים בעצםם עשו תיקף רצון הנשמה וזה נעשה תיקף קודם שנשמעו והתבונן רק האיברים בעצםם עשו כל המ"ע לדרצון הנשמה ולא הי' בהם הבדל בין רצונות לעשיותם רק עשו רצון דברו ואה"ב לשם בקייל דברו. ע"כ קראטו נעשה קודם לנשטע ב"ב. נ בשנת תר"ב בעת החיו רשותה בעיר והובא שמה כסא ושלוחן קטן עגיל ואו עמד אצלו איש שעמו ר' ליב הירושלם טuir בראטהאנקה. ענה ואמר מREN אדרט'ר' ולליה לר' ריב הנט'ל זכר אתה אמר חז"ל (מכות כ"ד) בא חבקוק והעתרן על אחת וצדיק באומנות יהי. לכארה היא תמי' אשר חבקוק הי' סוף הגבאים ואמר נבייתו על הדור שקדום ביואות המשיח. והעמיד את הדור שקדום ביואות אופן כוה וקרא את הדור שקדום ביואות משיח. צדק באומנות וכו' ופליאה הדבר כי איה צדיקים יהי' או. אך האמת היה שלא יהי' זאת לכם לפלא. כי הדור שקדום ביואות משיח יהי' בבחיה כל איש הישר בעינוי יעשה. הינו כי לא יבוש בעל העבירה עם העבירה גROLה או קטנה פאר דעם הערליך יודין כלל וכלל לא. רק אם ירצה איש יהורי א' קנייטש טahan זיך לפניו הכרוא עולם. מכש"ב א' קדרעכץ מהן לפני בורה' ומבש"ב שריצה לומר איה פאמיד מהצדיק. והי' צריך להבהיר סכיבותיו

לה. ושאלתי אותו אם בטרום הכל מוכנים לה מה צרך להסכמי ואמר לי יعن שאתה עוזר בזה העלים ע"ב אין יכולת לעשות בלתי הסכמתך. והשבתי אם באמת דברים להסכמי אני אני מוכנים להה והוא לי ובנות אשר בעית אמרות סליחות הראשונות אפעל שיפול רוסיא. אכן כשרצתי לבנות לבית התפללה ראייתי שאבי וללה הולך ובא ולאו אורח ארעה שאליך אני קודם אבי. ע"ב חזרתי לאחורי מעט בכדי שאבי וללה יילך לפנוי, ואמד רוזה לדבר עמי. ואני צריך לעשות אורתך לשלייח. יכול הוא בעצמו לדבר עמי. והלך ממני, וחזר אליו עוד ואמר שאבי וללה ביקש ממן יען שהוא בהיכל גביה מאד. ורחוק מוה העולם וקשה על לירד א"ע לה העולם לדבר עצמן ע"ב ביקש מאד שלא תתקשרות ותסכים גם אתה ע"ב אני בצד מאד:

שדרינו כי בעית שהגיעה רבנו סמן לפתח והכלו. הור אויז פסיות אחרונית לאחורי ועמד קצת ואח' נכנס לומר שליחות. אך מי יעיז פניו לשאול על זה. אמר ארמור אספר לך עתה גופה דעובד הא כי הוא — הנה אחיך ר' אברהם וללה בא אליו מהעולם העזין. ואמר לי כי הוא שליח מאבי זיליה ברבך אשר במרום הסכימו שניצח ממלכת פולין. ע"ב שלח אותו אליך שנים אחת המסכים. והשבתי לו אם אבוי זיליה. רוזה לדבר עמי. ואני צריך לעשות אורתך לשלייח. יכול הוא בעצמו לדבר עמי. והלך ממני, וחזר אליו עוד ואמר שאבי וללה ביקש ממן יען שהוא בהיכל גביה מאד. ורחוק מוה העולם וקשה על לירד א"ע לה העולם לדבר עצמן ע"ב ביקש מאד שלא תתקשרות ותסכים גם אתה

donec li ius mifi ius b'shem ha'hosid r' shufetil mba'd asher shemu be'atzmo maf'k b'z
הריזונער שאמד בוהיל — זקוני המניד וללה ה'י מקור הצדיקים שהיו בעולם.
טעת בראיות העולם עד בית ג'ז והוא ה' בתר תורה ובתר מלכות וזרעו הק'
הטה כהן מלכות:

מייפר הר' משה רוד שח'י משמש בקורס אצל ארמור אביר יעקב מס'ג וללה
אשר פ"א הלך מן הריזונער לטיל מחוץ לעיר. והלך ובא עד מקום בית
החיים ועמד שם. ובהזק כך נשמע קול כלבים נובחים — ופתח פ'ק ואמר בפה
המניד מקארטנה. ופ"א יצא אל בית החיים ושם קול נביחות כלבים ואמר
לטמשו — הדת שמע מה שחבלבים אמרים כי כאן יש מצועה מה'ק. ולכך פרז
הריזונער את הקנה שכיריו ונען בקרקע. ואמר ע"ב נמאנת הרצינה. ואחר פשירתו
שם באותו מקום נגען ארין הקודש ושם מנוחתו כבוד:

— אמצעי —

**שיר נחמד ממך אדמוניך מרוזין זי"ע זהותם שמו הטהור
בראשי אותיות**

ידידי רועי מקומי טרומט אנשי לצון. הנירה נא לי על מי
נטשת מעת הצאן . . . . . ידידי רועי

שׁוב אסוף נדחק כי הם זרע אהוביך וראה את שלום אחיך
ואת שלום הצאן . . . . . ידידי רועי

רעה עטך בנאות דשאים תה' טריעות על שפים כורע הקבץ
טלאים ואסיף צעריו הצאן . . . . . ידידי רועי

אמר לי פורי ומציל עדר אין אויבי יבהלני ינהלם רועה אוילו יודע
הבל רועה הצאן . . . . . ידידי רועי

לחר אבותנו חנוי אויבים ישלו בנו והם אמרים לנו כי אין טرعا
לצאן . . . . . ידידי רועי

חין יתון ענים מרדדים אשר המה מוכים מרדדים וראה כל העתודים
העלום על הצאן . . . . . ידידי רועי

זה כמה אני שוממה מאין משא ורומה ואם עוד יתמהמה ומתו כל
הצאן . . . . . ידידי רועי

קומה נא האכל ויאבה וואל ויבוא הניאל ויחום על מיטב הצאן . ידידי רועי

השיר הזה הובא אליו עיי איש עתו משמש להח"ץ מפלגנים. שהשיג אותו אnell זוקן אחד שאמר
שמקובל אצלו שהוא ממך הקדוש מרוזין. והדברים ראויים לימי שאמרם.

בֵּית משפטה שלום יִשְׂרָאֵל ב 39

וכברדה שעטדרה שמה והגביה אותה בשתי אצבעותי וחוור עמה אננה ואנה . ואמר ר' לע בתי שאם נונתים להגשה כל צרכה

יכלון להיות חוק בלבד אכילה :

ד עוד ספירה בתו הרבנית ה' הנ"ל שפ"א נכסה אל אבי' פתאות שלא בזמן . ענה אבי' הה' חבל לי וואם דיא האסט איבער גושלאני אין מיטין . אבי' וללה'ה הי' עתה אצל' וה' מדבר עמי טירובהאנשיט שהמה בחיטים חוויטם . ומאהנשיט שכביר הם בעלמא דקשות . והתחלתי לדבר מעניין חולשתי . ונכנסתם

אתה ואמך ונפסק הדבר :

ה אבי' אדמור' טרוון אמר שבנו הר' שלום יוסף הוא גיבור חכם ועשיר המלאך מכאל נ'ב' אינו מכיר אותו וראוי שהשרה עלי' שכינה במשער'ה אלא שאין הדור ראוי לך :

ו בם' בית אהרן על פ' אבות פ' שיש . מהרב ר' אהרן אבר'ק אטשאקוב . אמרו חול' אין אדם נעשה ראש מלמטה עד שנעשה רישע מלמעלה . כי כתיב והצען לכת עם ה' אלקיך כאשר הוא אל מסתחר וביחור בדור הנאמר בו הסתר אסתיר כמ' צרייך להתדרות היוצר לווצי ועפי' פ' ה' הבדיקה הנдол ר' שלום יוספ' בן אור ישראל טרוון ע' פ' ותחסרו מעם מלאקים וכבוד והדר העטרתו . שערך ב' ראות כשרון מפעליו וא' כشنונותינו ל' כבוד צרייך הוא להתבונן אולי חיסר עצמי בהסתירה ולדמות יוצר לייצור בהצען לכת ובוה נעשה רישע מלמעלה ח' :

וז בעות התקשרות שידוכים שלו עם הה' ר' דון בן הה' ה' הק' הר' יצחק מרארויל וללה'ה והוא היה או יל' בן אישיה שנים והוא לבוש מלובש דיביטש בדרך השרים ועל התקשרות הנ'ל ה' כמה צדיקים . ואבי' הה' טרוון ה' מהזיק את

א הה' עיר וקדיש בוצינה דנהורה הר' שלוב יומת זללה'ה י"ע הוא היה בן הבכור לאדמור' מרוזין ז"ע והוא אמר עלי' שהוא לייפצקער שטיקל שחורה . ושם מנוחתו כבוד . ונסתלק בשנה זו שנטלך אב' אדמור' טרוון . וצדיקים אמרו עלי' שהוא התחל בעבודתו במקומות שישים אבי' ע"ב לא האריך ימים בעזה' גולקח לטעה ביום י"א אלול תרי"א : ב שמעתי מהרב החסיד הר' פנהם אבר'ק דובענקא ז"ל שספר לו איש נאמן שהיה בבית הרב הצדיק הר' ש"ז בעות שהיה מתפלל בהיכל קדשו והאיש הזה עמד בפניהם בביתו . ולא נשמע שם קול והנוגה רק קול צערת פרומות רגלו שרגלך אינה ואנה . איה שעotta . ואחר תפלתו נכסם המשרתת . ווועציא טעם כתנות לח טופח ע' למperf' . ותלוו בחוץ ליבש . והאיש הנ"ל עמד ומשתאה ע"ז אמר לו המשרתת . כי זה מעשה בכ' ים . אחר התפללה יחולף לו את הכתינה מליח ליבש . והאיש הנ"ל היה רגיל לפני הה' ר' אריה לייבש אבר'ק טאמשוב זללה'ה חתנה דמר הה' בעל אור לשיטים וסיפר לו את הדברים הנ"ל ואמר הרב מטאטשוב שהענין הוא עלי' בח' מה שנזכר בקדושות כתר של ר'ה "ושים בל' לאות מוחיל כסא" :

ג דרכו היה שהיה זמנים שעברו עלי' כמה ימים אשר כמעט לא אכל כלל ופל' וא' נכסמה אצלו בתו הזרקת רחל לאה' זללה'ה נשודה בזונ שמי הרבנית מטאטשובו בעות שהבנiso לו המאכל . ועמדו וראתה שהמאכל עומר לפני והוא אין אוכל . רק מעט מועדר . והתחילה לבכות . ואמר אבי' אל'י ומה תבכה בת' וכי כבר אתה שמניעת אבלת תחולש את בחי' ח' . וננש אל הבסא הנזול

המנחה והאריך מאר בתפלתו ועמד ש"ע עד קרוב למחצית הלילה. ואחר סיום התפלתו אמר לו שלם בני. ראות מה שנעשה בהדרך. השבתי לו אני רואה כלום. ושאל לו פרודו לא תראה וכי אתה אוכל הרבה. פתח מון ומספר לו נפה דעובדא איך שי"ז מונה שם נשא אחת שהי' מלוכך מאר. וכשבא לעלמאDKשוט לא הי' לו מאר. זכותם רק זאת בעת שהי' בעוה"ז נתן מועות לכמה צדיקים וגם פ"א נתן לי א רוי' ומספרו אותו לשני שופטים משרותי מעלה שיווליכו אצל הצדיקים שנונן להם כעות שעשו לו טובות להתקין אותן. וכ"ז שלא יהיה והוא אצל כל הצדיקים הגל לא יכולו לננו בו לרעה. וננה כבר הי' אצל כל אותן הצדיקים שקבלו מועות ממן ולא יוכלו לעשות לו טובות. מהמת שהי' מלוכך מאר ולא נשאר לו להיות רק אצליו. והשומרים הנ"ל יעזו אותו מה לך עוד לבוא אל הריוונער שמא נס הוא לא יוכל לעשות לך טובות ותיקף ייחילו עלייך הריגים קשים ומרדים. הלא טוב לפניך שתנוח פה. כי כי' שנשאר לך עוד אזכיר אחד שלא בא את לפני לא יוכלו לננו בך הדיניהם. וכן הי' מונה במקומות הזה משך ב' שנים. ועתה בשנסעתי במקומות כי בעוה"ז נתן לי א רוי' אבל ראיינו שהוא מלוכך מאר. ורציתי לשלק עצמי ממן. ע"כ צויתי להשליך לו הרוי' ולברוח ממן. אבל תיקף. ההחלו לעשות בו דינים קשים ומרדים וחמתי עלי' וציויתי לנסוע מהרה. אולי אוכל לעשות לו טובות בתפלת המנחה ובעמורי ש"ע הכרתני לירד למקומות נמוך וshall מאר. ובעה"ה עשייתו לו טובות. ע"כ — וסימן בנו הה"ז הר' שלום יסף נא איז עפים גיט צי נעמען א קערבל ביביא א יידין:

את בנו החותן על ברבי והה"ק מאפטא יושב משען ראשו על ידו והמחוון הר' מדאוול זללה' פתח פי קדשו ושאל את הה"ק מרוזין אהובי מחותני אבותנו הק' נ"כ מתגנוו את בניהם כן כמותכם. ויען הה"ק טרוויז מחמת שלא היה להם מועות לא התגנוו כן. ויאמר עוד הנה"צ הר' טראדיולי. נא — ובחוקותיהם — ויען הה"ק טרוויז. הנה רדימי מקו"ר כי שאלב' הוא בדרך הוצאה. אבל עתה כשאני רואה ששאלתכם ע"ד האמת תשבי יתרץ' ועגה אחריו הה"צ מאפטא ויאמר אין יא מוחוץ אל הענוגות אין אלע מנהנים פין אינוער הייליקון מוחוץ תשבי יתרץ' ובעת שארטוו"ר הריוונער נשק את בנו הר' שעל ראשו. שאל והה"צ הר' טראדיולי. אין נושקים בשאר השיב ארטמי"ר כי הוא אצל ראייה אוני:

ח פ"א נסע הה"צ רשי' זללה' ללובב. לדרוש בהדاكتירים. וככל הדריך אמר לאנשיו שיעלימו את שמי. רק יאמרו עלי' שהוא סוחר מליפציג ובא להמלון שהי' נקראת ב' שראנקן סטוק ללובב. ולא הוועיל העלמה שטו ונוורע להרבה אנשים מהביבה. ונאפו אליו לכבך ברכת קדרשו. והנישו אליו' פרתקאות. וכאשר העולם הי' מתרבה בכל בעם. והוא לא ריצה לקבל מהם מעות ופתקאות. והפציריו בו. התחיל למספר להם מעשה שפ"א נבע עם אבי הה"ק מרוזין על מרכובתו לשאף רוח ציה. כדרבי בקדש. ופרחים צוה אבוי זללה' להבע"ג שיטור מדריך הכבושה ויסע מהצד שאין דרך הויל ש. ויבואו אל מקם אחד ויאמר למשמו שיקח קערבי' וישליך אל הארץ וziaה להענין שכבה את הסיטים שישעו מזר להגיעה עד איזה מלן. ויבואו אל הקרעטשטי הא' לפנות ערב ויעמוד להתפלל תפ"ת